

Călăuzit de mâna Domnului

Cele Două Table ale lui Habacuc

Jeff Pippenger

2012-10-16

Cele două table ale lui Habacuc 4 din 95

Pentru mine este destul de dificil să parcurg opt pagini de notițe într-o prezentare de aproximativ o oră. Și, dacă observați, avem 20 de pagini; așadar, vă fac doar cunoscut că nu intenționez să citesc aceste notițe. Intenționez să citesc unele dintre aceste pasaje de aici pentru cei care urmăresc pe LiveStream și care pot descărca notițele; și pentru cei care, în cele din urmă, vor urmări aceasta pe DVD, astfel încât să aibă aceasta consemnată pentru ei înșiși, dacă nu au deja aceste articole la dispoziția lor. Ceea ce avem de-a face este Cele Două Table ale lui Habacuc, iar în acest punct tot ceea ce facem este să încercăm să demonstrăm că Ellen White era în acord cu adevărurile reprezentate pe această Diagramă din 1843.

Primele trei prezentări pe care le-am încheiat ieri arătau că Ellen White susține în mod clar și specific profeția timpului de 2520 ca fiind valabilă în Early Writings, pagina 236.

Când vorbește despre prima dezamăgire din martie 1844, ea spune că, după acea dezamăgire, milleriții au continuat să studieze Biblia și au descoperit că aceeași dovadă care îi condusese să prezică anul 1843 pentru 2520, 2300 și 1335, aceeași dovadă a fost atunci recunoscută, în 1844, ca dovedind că aceste perioade profetice se încheiau în 1844. Și am discutat cum singurele perioade profetice la care ea ar putea să se refere sunt acestea două [referindu-se la 2520 și la 2300 de pe Harta din 1843], nu la 1335. Cei 1335 au început în perioada de timp d.Hr.; ei s-au încheiat în 1843. Prin urmare, ea își pune aprobarea asupra înțelegerii profeției celor 2520 și a celor 2300 de ani.

Și apoi a continuat spunând că, în acea perioadă de timp, pe măsură ce au început să demonstreze că trei profeții de timp s-au încheiat în 1844, tocmai aceasta a provocat persecuția care i-a alungat pe milleriți din biserică. Așadar, nu este o coincidență că aici, la sfârșitul lumii, bărbați și femei sunt persecutați în Biserica Adventistă pentru că prezintă informația cu privire la motivul pentru care 2520 s-a încheiat în 1844.

Călăuzit de mâna Domnului

Așadar, acum trecem la un alt subiect, acesta chiar aici [referindu-se la AD508 de pe Harta din 1843]. Veți constata, dacă nu ați examinat aceste Hărți, că Sora White spune despre această Hartă din 1843: „Am văzut că Domnul a călăuzit în această Hartă”, iar despre această Hartă din 1850 spune că Dumnezeu a fost în publicarea acestei Hărți. Prin urmare, ea ne-a spus că Dumnezeu a fost implicat în realizarea ambelor Hărți și că felul în care sunt structurate a fost intenționat din punct de vedere omenesc. Milleriții au făcut aceasta în mod deliberat, dar a fost potrivit planului lui Dumnezeu.

Aici sus, de la 677 î.Hr. până la ceea ce ei credeau a fi anul 1843 d.Hr., aceasta este coloana [referindu-se la a doua coloană din dreapta spre stânga de pe Diagrama din 1843] care definește perioada de 2520, care începe în 677 î.Hr. și despre care ei au crezut că se încheia în 1843 d.Hr.

Și au păstrat această ilustrație grafică pe Harta din 1850, de aici [făcând referire la a treia coloană din stânga] 677 î.Hr. până aici, 1844 d.Hr. Aceasta este coloana celor 2520 care există pe ambele hărți.

Și chiar în mijlocul acestor coloane se află crucea, în ambele cazuri.

Și chiar dedesubtul crucii se află referința la „Necurmatul”. Iar simbolul „Necurmatului”, păgânismul, rădăcina religiei păgâne, este înălțarea de sine; și aici puteți vedea mâna Domnului în aceasta, nu neapărat mâna omenească pe ambele aceste diagrame.

Pentru ca nouă, ție și mie, sau oricui, să ne fie îndepărtată înălțarea de sine, trebuie să venim la poalele crucii, reflectată în ambele aceste diagrame. Acea lecție este ilustrată.

Și, desigur, când vorbim despre coloanele celor 2520, cu crucea la mijloc, știm că, în împlinirea lui Daniel 9, atunci când Hristos a venit să întărească legământul cu mulți pentru o săptămână, acea săptămână echivalează cu 2520 de zile, iar la mijlocul acelei săptămâni El a fost răstignit. Astfel, în mijlocul acestor coloane de pe fiecare dintre aceste diagrame vedem crucea, iar acestea fac trimitere la cele 2520 de zile în care Hristos a întărit legământul cu mulți.

Așadar, acum vom aborda „Zilnicul” și aprobarea pe care i-a dat-o Ellen White.

„La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că El Își întinsese mâna a doua oară pentru a recupera rămășița poporului Său și că eforturile trebuie dublate în acest timp al adunării. În împrăștiere, Israel a fost lovit și sfâșiat, dar acum, în timpul adunării, Dumnezeu Își va vindeca și lega poporul. În împrăștiere, eforturile făcute pentru a răspândi adevărul au avut doar puțin efect, au realizat puțin sau nimic; dar în timpul adunării, când Dumnezeu Și-a pus mâna să-Și adune poporul, eforturile de a răspândi adevărul își vor avea efectul rânduit. Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că era greșit ca cineva să se refere la împrăștiere pentru exemple care să ne călăuzească acum, în adunare; căci, dacă Dumnezeu n-ar face acum pentru noi mai mult decât a făcut atunci, Israel n-ar fi niciodată adunat. Am văzut că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu ar trebui schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era deasupra și a ascuns o greșală din unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost retrasă.”

Apoi am văzut, în legătură cu „necurmatul” (Daniel 8:12), că cuvântul „jertfă” a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului și că Domnul a dat înțelegerea corectă cu privire la acesta acelor care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a „necurmatului”; dar, în confuzia de după 1844, au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat. Timpul nu a mai fost o probă din 1844 și nu va mai fi niciodată o probă.

Domnul mi-a arătat că solia celui de-al treilea înger trebuie să meargă și să fie vestită copiilor risipiți ai Domnului, dar nu trebuie să fie atârnată de timp. Am văzut că unii căpătau o

însuflețire falsă, izvorâtă din predicarea timpului; dar solia celui de-al treilea înger este mai puternică decât poate fi timpul. Am văzut că această solie poate sta pe propria ei temelie și nu are nevoie de timp ca s-o întărească; și că va merge cu mare putere, își va împlini lucrarea și va fi scurtată în neprihănire.

„Apoi mi-a fost atrasă atenția asupra unora care se află în marea rătăcire de a crede că este datoria lor să meargă la Vechea Ierusalim și socotesc că au o lucrare de făcut acolo înainte de venirea Domnului. O asemenea concepție este de natură să abată mintea și interesul de la lucrarea prezentă a Domnului, de sub solia îngerului al treilea; căci aceia care cred că încă trebuie să meargă la Ierusalim își vor avea mintea acolo, iar mijloacele lor vor fi reținute de la cauza adevărului prezent pentru a se duce pe ei înșiși și pe alții acolo. Am văzut că o asemenea misiune nu ar împlini niciun bine real, că ar trebui mult timp pentru a-i face pe foarte puțini dintre iudei să creadă chiar și în prima venire a lui Hristos, cu atât mai mult să creadă în a doua Sa venire. Am văzut că Satana îi amăgise profund pe unii în această privință și că sufletele din jurul lor, în această țară, puteau fi ajutate de ei și conduse să păzească poruncile lui Dumnezeu, însă ei le lăsau să piară. Am mai văzut, de asemenea, că Vechea Ierusalim nu avea să fie niciodată zidită din nou și că Satana făcea tot ce-i stătea în putere pentru a îndrepta acum mintea copiilor Domnului spre aceste lucruri, în timpul adunării, ca să-i împiedice să-și arunce întregul interes în lucrarea prezentă a Domnului și să-i facă să neglijeze pregătirea necesară pentru ziua Domnului.” Early Writings, 74–76.

Câteva lucruri pe care le vom arăta sunt acestea: avem un pasaj din Early Writings, pagina 74. Ne-am ocupat de acesta și înainte. Cu multe dintre aceste lucruri de care ne vom ocupa în această prezentare ne-am mai ocupat înainte; însă cei mai mulți dintre noi nu înțeleg că acest pasaj din Early Writings a trecut printr-o evoluție. Așa cum există în cartea Early Writings, oamenii vor folosi ceea ce se află în Early Writings pentru a denatura adevărul. Dar, dacă vă întoarceți la documentele-sursă originale, logica prin care ei denaturează adevărul este înlăturată.

Așadar, sunt multe de spus despre aceasta. Eu nu voi face decât să identific câteva puncte, deoarece aici avem de-a face cu Jertfa necurmată. Însă, în acest pasaj din Scrieri timpurii, aș dori să luați seama la primele două idei, 23 septembrie.

Bine. 23 septembrie, dacă nu sunteți familiarizați cu aceasta, puteți pune acolo 1850; 23 septembrie 1850. Aceasta are un impact asupra înțelegerii corecte a „Zilnicului”.

Sfârșitul primului paragraf este o afirmație cu care ne-am ocupat aici deja în ultimele câteva zile: „Am văzut că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu trebuie să fie modificată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era deasupra și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu a putut să o vadă până când mâna Sa a fost îndepărtată.”

Al doilea paragraf spune: „Atunci am văzut în legătură cu «—jertfa necurmată» (Daniel 8:12)” Acum, vreau doar să rețineți—vom trata aceasta, fără îndoială, mai târziu, dacă va voi Domnul—că atunci când jertfa necurmată este reprezentată pe Diagrama din 1843, chiar aici, scrie: „înlăturarea jertfei necurmate”; scrie: „Daniel 12:11 și 12.” Pe Diagrama din 1850, atunci când tratează despre jertfa necurmată, scrie: „stăpânire păgână sau când jertfa necurmată este înlăturată,

Daniel 11:31.” Așadar, pe aceste două Diagrame, accentul pe care îl identifică din Daniel 11:31 și Daniel 12:11 este înlăturarea jertfei necurmata. În regulă?

Și în Daniel 11:31 și Daniel 12:11, cuvântul ebraic tradus prin „a lua” este sur și înseamnă „a lua”; înseamnă „a îndepărta”.

Dar, în Daniel 8, la versetul 11, unde se spune că Jertfa necurmată este luată, este un cuvânt ebraic diferit. Este rum și înseamnă „a înălța și a exalta”.

Așadar, William Miller a folosit Concordanța lui Cruden, iar Concordanța lui Cruden nu vă oferă nicio perspectivă asupra limbii ebraice sau grecești. Prin urmare, Domnul îi călăuzea pe milleriții; deoarece, dintre cele trei locuri în care „Necurmata” este menționată în cartea lui Daniel — Daniel capitolul 8, Daniel capitolul 11 și Daniel capitolul 12 — în capitolele 11 și 12, termenul ebraic tradus prin „a lua” înseamnă „a lua”. Iar aceasta este ceea ce subliniau ei pe aceste hărți: că atunci când păgânismul a fost înlăturat, profețiile celor 1290 și 1335 aveau să înceapă.

Dar, în Daniel 8, atunci când Jertfa necurmată este luată, nu este vorba despre îndepărtare; este vorba despre religia păgânismului care este înălțată și exaltată. Așadar, milleriții au înțeles corect. Ei au făcut referire la cele două capitole din Daniel care vorbesc despre Jertfa necurmată luată.

Dar aici, în Early Writings, și pe măsură ce revenim la documentele-sursă originale, veți vedea în acest capitol că, inițial, această referință la Daniel 8:12 nu se află acolo. Nu știu dacă Ellen White le-a spus să o includă acolo în 1882, când au tipărit Early Writings, sau dacă a introdus-o unul dintre editori. Acest lucru nu mă neliniștește, pentru că aici nu este vorba despre „luarea la o parte”.

Se spune în al doilea paragraf: „Atunci am văzut, în legătură cu «necurmata» (Daniel 8:12), că cuvântul «jertfă» a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului și că Domnul le-a dat înțelegerea corectă cu privire la aceasta acelora care au vestit strigătul ceasului judecății.”

Acum, cu câțiva ani în urmă, am avut o întâlnire în Germania cu unii dintre pastorii de seamă și cu unii dintre profesorii de seminar din Germania, unde am prezentat, iar ei și-au aruncat pietrele împotriva acestui mesaj.

Și acolo era un pastor din Italia, iar el a prezentat unul dintre argumentele necugetate cu privire la acest verset. Și ceea ce a spus a fost—iar cu privire la „Necurmata” există mai multe argumente necugetate, astfel că veți întâlni adesea acest argument necugetat și îl vom consemna aici. El spune: „Apoi am văzut, în legătură cu —necurmata' (Daniel 8:12), că termenul —jertfă' a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia acelora care au vestit solia ceasului judecății.” Iată argumentul necugetat: Ei spun că Ellen White nu susține aici „Necurmata”; ea susține înțelegerea pionierilor, potrivit căreia cuvântul jertfă a fost adăugat prin înțelepciune omenească și nu aparține textului. Bine? Așadar, acest pastor italian aduce acest argument.

Și am spus: „Ei bine, explicați-mi următoarea propoziție, pastore.”

Propoziția următoare spune: „Când exista unire, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra vederii corecte despre —„zilnicul”;” Aceasta nu se referă la viziunea corectă potrivit căreia cuvântul „jertfă” ar fi fost adăugat prin înțelepciune omenească. Ellen White aici — și acesta este un punct greu, acesta este un punct greu pentru acești oameni care refuză să audă și refuză să vadă în adventism astăzi. Acest paragraf, probabil că mai mulți teologi și-au pierdut mântuirea din pricina acestui paragraf decât din pricina oricărui alt paragraf din Spiritul Profetiei. Nu exagerez; cred că aceasta este probabil corect.

În prima parte a secolului al XX-lea, când falsa concepție despre „Necurmat” era introdusă în adventism, toți cei care se luptau în privința aceasta, de ambele părți ale chestiunii, știau că se luptau în jurul acestui paragraf. Când Stephen Haskell a venit în apărarea poziției pionierilor, potrivit căreia „Necurmat” era păgânismul, ce a făcut el? A retipărit această Diagramă din 1843 și a așezat acest paragraf în partea de jos. Așadar, acest paragraf este centrul controversii, și aici foarte, foarte mulți bărbați au căzut în propriile lor săbii și au murit.

Așadar, la un nivel minim al ceea ce vreau să vedeți aici, deoarece aveți oameni precum, recent, Steve Wohlberg de la White Horse Ministries, care s-a opus acestei solii. Iar unul dintre argumentele lui este: „Ei bine, Ellen White nu a avut niciodată o poziție cu privire la «Necurmata», așa că nici eu nu trebuie să am una”, ceea ce a fost pur și simplu o poziție absolut nesăbuită. Dar, chiar dacă îi acordăm posibilitatea ca Ellen White să nu fi avut o poziție cu privire la aceasta, ce spune ea în acest citat? Ea spune că pionierii au avut concepția corectă despre ea. Chiar dacă ea nu ar fi știut ce era, iată că aici spune că există o concepție corectă, ceea ce înseamnă că există o concepție greșită, poate chiar mai multe concepții greșite.

Aveți oameni precum Vance Ferrell. Vance Ferrell; oamenii au încredere în interpretările profetice ale lui Vance Ferrell și nu știu de ce. Vance Ferrell nu este singurul, dar este unul dintre cei care spun că „Necurmatul” reprezintă atât păgânismul, cât și lucrarea lui Hristos în Sanctuar. Bine? El spune că acest simbol îi reprezintă deopotrivă pe Satana și pe Hristos.

Ce fel de discernământ este folosit într-un asemenea mod de raționare?

Bine, sora White, indiferent ce reprezintă aici „Jertfa necurmată”, ea spune că există o concepție corectă. Așadar, putem cel puțin să fim de acord cu această premisă aici, nu-i așa?

„Apoi am văzut, în legătură cu —necurmatul” (Daniel 8:12), că termenul —jertfă” a fost adăugat prin înțelepciunea omului și nu aparține textului și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia aceluia care au vestit strigătul ceasului judecății. Când unirea exista, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a —necurmatului”; dar, în confuzia de după 1844, au fost îmbrățișate și alte păreri.”

Iată ce i-am spus pastorului italian. I-am spus: „Bine. Îmi puteți oferi vreo referință istorică potrivit căreia, după 1844, au existat și alte puncte de vedere cu privire la cuvântul «jertfă» care au fost adoptate?”

Și, într-un fel, s-a retras din aceasta în acel moment.

Din 1844 au fost îmbrățișate și alte concepții cu privire la „Jertfa necurmată”, și ce au produs ele? Întuneric și confuzie.

Subliniați „întunericul și confuzia”, deoarece, atunci când sora White vorbește mai departe despre Jertfa Necurmată, ea vorbește despre întuneric și confuzie, iar în această dimineață vă vom arăta câteva dintre acestea.

Adoptarea unei concepții greșite despre Jertfa necurmată produce întuneric și confuzie.

„Timpul nu a mai constituit o probă din 1844 și nu va mai constitui niciodată o probă.”

Așadar, în legătură cu „Necurmatul”, vedeți aici care este argumentul. Acesta este argumentul de astăzi; acesta este argumentul care a fost introdus de fiul lui Ellen White. A fost introdus și de alții, dar el este cel care l-a consemnat în înregistrarea istorică a adventismului. Anume, atunci când citiți acest pasaj, ceea ce trebuie să înțelegeți este contextul stabilirii timpului.

—„au fost îmbrățișate alte concepții”,—cu privire la Jertfa necurmată—„și au urmat întunericul și confuzia. Timpul nu a mai fost o probă din 1844 și nu va mai fi niciodată o probă.

„Domnul mi-a arătat că solia celui de-al treilea înger trebuie să meargă și să fie vestită copiilor risipiți ai Domnului, dar ea nu trebuie legată de timp.”

Înțelegi de ce spune Willy White că trebuie să vedem contextul stabilirii de timp?

Se vorbește despre confuzia pe care concepțiile greșite cu privire la Jertfa necurmată au produs-o, că timpul nu a fost o probă; iar apoi urmează un paragraf despre stabilirea de date.

Bine, iată ce trebuie să înțelegeți: Acest paragraf despre stabilirea timpului nu se afla în documentul-sursă original; iar afirmația că timpul nu a fost o probă, acea propoziție a fost modificată. Ea denaturează gândul original al lui Ellen White. Ea nu a pus în legătură nimic privitor la stabilirea timpului cu Jertfa necurmată. La aceasta dorim să privim în această dimineață.

Așadar, după cum am spus, nu vom citi toate aceste pagini. Voi doar să mă asigur că le aveți în posesia dumneavoastră, pentru a putea verifica ceea ce spun; deoarece, ca ființă omenească, există posibilitatea să vă induc în eroare.

Arthur White — „Contextul stabilirii timpului”

Susținătorii vechii concepții au susținut că formularea acestei declarații [Early Writings, 74–75.] conferea aprobarea Cerului asupra concepției despre „necurmată” susținute de Miller și, ulterior, repetate de Uriah Smith.

Arthur White, fiul lui Willy White, în lucrarea sa în șase volume despre istoria lui Ellen White, vorbind despre poziția tatălui său de a respinge concepția corectă despre „Necurmată”, spune, în EGW, volumul 6, la pagina 252,

„Susținătorii vechii concepții” — că „Necurmata” reprezenta păgânismul — „susțineau că formularea acestei declarații [Early Writings, 74–75.] așeza aprobarea Cerului asupra concepției despre necurmata susținute de Miller și repetate mai târziu de Uriah Smith.”

Dacă Arthur White ar fi urmat să fie un istoric autentic și exact, știți ce ar fi spus acolo? Ar fi introdus pur și simplu un singur cuvânt; însă, Arthur White, aici a ratat esențialul. Ar fi spus: „Apărătorii vechii concepții susțineau [în mod corect] că formularea acestei declarații — susțineau că formularea acestei declarații [Early Writings, 74-75.] — a pus aprobarea Cerului asupra concepției despre necurmata susținute de Miller și repetate ulterior de Uriah Smith.”

Dar el nu redă acolo lucrurile în mod corect. El spune doar ceea ce susțin ei, ca și cum ar exista posibilitatea ca ei să fi susținut o poziție greșită. Dar nu era așa; ei aveau poziția corectă.

— „Susținătorii noii perspective” — tatăl său, Willy, A. G. Daniells, W. W. Prescott, și nu voi intra acum în aceasta — „susțineau că afirmația trebuie înțeleasă în contextul ei — contextul stabilirii timpului.”

Tocmai v-am prezentat argumentul lor din Early Writings, pagina 74.

— „Susținătorii noii perspective considerau că afirmația trebuie înțeleasă în contextul ei — contextul stabilirii de date. Declarațiile repetate ale lui Ellen White: «nu am lumină asupra acestui punct» (Letter 226, 1908) și «nu sunt în stare să definesc limpede punctele care sunt puse sub semnul întrebării» (Letter 250, 1908), precum și incapacitatea ei de a face o declarație precisă atunci când chestiunea îi era stăruitor prezentată, păreau să sprijine concluzia lor. Ei erau, de asemenea, încrezători că mesajele date prin Ellen White nu aveau să intre în conflict cu evenimentele istoriei stabilite în mod clar.” Arthur White, EGW, volumul 6, 252.

Versiunea originală — Review and Herald, 1 noiembrie 1850

Și Early Writings, pagina 74, când a fost tipărită? 1882; cartea Early Writings a fost tipărită în 1882.

Dar locul în care se găsește în original pasajul din Early Writings pe care îl avem în vedere este în Review and Herald, 1 noiembrie 1850, și îl aveți în notițele dumneavoastră. Și sunt mai multe paragrafe și, după cum am spus, nu le vom citi pe toate.

Vedem patru paragrafe la pagina 2, apoi patru paragrafe la pagina 3:

„Iubiți frați și surori, doresc să vă dau o scurtă schiță a ceea ce Domnul mi-a arătat de curând în viziune. Mi-a fost arătată frumusețea lui Isus și dragostea pe care îngerii o au unii pentru alții. Îngerul a zis: — Nu puteți oare să priviți dragostea lor? — urmați-o. Tot astfel, poporul lui Dumnezeu trebuie să se iubească unul pe altul. Mai degrabă să cadă vina asupra ta însuși decât asupra unui frate. Am văzut că solia — vindeți ce aveți și dați milostenie’ nu fusese dată de unii în lumina ei clară; că adevăratul scop al cuvintelor Mântuitorului nostru nu fusese înfățișat limpede. Am văzut că scopul vânzării nu era de a da aceluia care sunt în stare să lucreze și să se întrețină singuri, ci de a răspândi adevărul. Este un păcat să-i sprijini și să-i îngădui în lenevie pe aceia care sunt în stare să lucreze. Unii au fost plini de zel să participe la toate

adunările, nu pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, ci pentru —pâinile și peștii.’ Unii ca aceștia ar fi cu mult mai bine acasă, lucrând cu mâinile lor, —ceea ce este bine’, pentru a împlini nevoile familiilor lor și pentru a avea ceva de dat spre susținerea prețioasei cauze a adevărului prezent.”

Am văzut că unii greșiseră rugându-se pentru ca bolnavii să fie vindecați înaintea necredincioșilor. Dacă vreunul dintre noi este bolnav și cheamă pe prezbiterii bisericii să se roage pentru el, potrivit cu Iacov 5:14, 15, ar trebui să urmăm exemplul lui Isus. El i-a scos pe necredincioși afară din încăpere, apoi i-a vindecat pe cei bolnavi; astfel, când ne rugăm pentru bolnavii dintre noi, ar trebui să căutăm să fim despărțiți de necredința acelor care nu au credință.

Apoi mi-a fost atrasă din nou atenția asupra timpului când Isus i-a luat pe ucenicii Săi deoparte, singuri, într-o odaie de sus, și mai întâi le-a spălat picioarele, iar apoi le-a dat să mănânce din pâinea frântă, pentru a reprezenta trupul Său frânt, și din rodul viței, pentru a reprezenta sângele Său vărsat. Am văzut că toți ar trebui să procedeze cu înțelegere și să urmeze pilda lui Isus în aceste lucruri și, atunci când împlinesc aceste rânduieli, să fie pe cât posibil despărțiți de necredincioși.

„Apoi mi-a fost arătat că cele șapte plăgi de pe urmă vor fi revărsate după ce Isus va părăsi Sanctuarul. Îngerul a spus: Mânia lui Dumnezeu și a Mielului este aceea care provoacă nimicirea sau moartea celor nelegiuți. La glasul lui Dumnezeu, sfinții vor fi puternici și înfricoșători ca o oaste cu steaguri; dar atunci ei nu vor aduce la îndeplinire judecata scrisă. Aducerea la îndeplinire a judecății va avea loc la încheierea celor 1000 de ani.”

„După ce sfinții sunt schimbați la nemurire, și sunt răpiți împreună, și își primesc harpele, cununile etc., și intră în Cetatea Sfântă, Isus și sfinții se așază la judecată. Cărțile sunt deschise, cartea vieții și cartea morții; cartea vieții conține faptele bune ale sfinților, iar cartea morții conține faptele rele ale celor răi. Aceste cărți au fost comparate cu Cartea Legii, Biblia, și potrivit acesteia au fost judecați. Sfinții, în unire cu Isus, își rostesc judecata asupra celor răi morți. Iată! a spus îngerul, sfinții șed la judecată, în unire cu Isus, și dau fiecăruia dintre cei răi după faptele săvârșite în trup, și este trecut în dreptul numelor lor ceea ce trebuie să primească la executarea judecății. Aceasta, am văzut, era lucrarea sfinților cu Isus, în Cetatea Sfântă, înainte ca ea să coboare pe pământ, de-a lungul celor 1000 de ani. Apoi, la încheierea celor 1000 de ani, Isus, și îngerii, și toți sfinții împreună cu El părăsesc Cetatea Sfântă, și în timp ce El coboară cu ei spre pământ, cei răi morți sunt înviați, și atunci tocmai oamenii aceia care —L-au străpuns,” fiind înviați, Îl vor vedea de departe în toată slava Lui, cu îngerii și sfinții împreună cu El, și se vor jeli din pricina Lui. Ei vor vedea urmele cuielor din mâinile Lui și din picioarele Lui, și locul unde I-au împuns coasta cu sulița. Urmele cuielor și ale suliței vor fi atunci slava Lui. La încheierea celor 1000 de ani, Isus stă pe Muntele Măslinilor, și muntele se despică în două, și devine o câmpie măreață, iar cei care fug în vremea aceea sunt cei răi, care tocmai au fost înviați. Apoi Cetatea Sfântă coboară și se așază pe câmpie.”

Apoi Satana îi insuflă celor răi, care fuseseră înviați, propriul său duh. El îi amăgește, spunându-le că oastea din Cetate este mică, iar oastea lui este mare și că ei îi pot birui pe sfinți și pot cuceri Cetatea. În timp ce Satana își strângea oastea, sfinții se aflau în Cetate,

contemplând frumusețea și slava Paradisului lui Dumnezeu. Isus era în fruntea lor, conducându-i. Deodată, iubitul Mântuitor dispăruse din mijlocul nostru; dar curând l-am auzit glasul plăcut, zicând: —Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.' Ne-am adunat în jurul lui Isus și, chiar în clipa în care El a închis porțile Cetății, blestemul a fost rostit asupra celor răi. Porțile au fost închise. Apoi sfinții și-au folosit aripile și s-au înălțat pe vârful zidului Cetății. Și Isus era cu ei; coroana Lui strălucea, plină de slavă. Era o coroană înăuntrul altei coroane, în număr de șapte. Coroanele sfinților erau din aurul cel mai curat, împodobite cu stele. Fețele lor străluceau de slavă, căci erau în chipul desăvârșit al lui Isus; și, pe măsură ce se ridicau și se mișcau cu toți împreună spre partea de sus a Cetății, am fost răpită de priveliștea aceea.

Atunci cei răi au văzut ce pierduseră; și foc a fost suflat de la Dumnezeu asupra lor și i-a mistuit. Aceasta a fost Executarea Judecării. Atunci cei răi au primit după cum sfinții, în unire cu Isus, le măsuraseră în timpul celor 1000 de ani. Același foc de la Dumnezeu care i-a mistuit pe cei răi a curățit întregul pământ. Munții frânți și zdrențuiți s-au topit de marea căldură, atmosfera de asemenea, și toată pleava a fost mistuită. Atunci moștenirea noastră s-a deschis înaintea noastră, slăvită și frumoasă, și am moștenit întregul pământ înnoit. Toți am strigat cu glas tare: Slavă, Aleluia.

Am văzut, de asemenea, că păstorii ar trebui să se sfătuiască cu aceia în care au motive să aibă încredere, cu aceia care au fost prezenți în toate soliile și sunt statornici în tot adevărul prezent, înainte de a susține vreun punct nou de însemnătate, despre care ar putea crede că este susținut de Biblie. Atunci păstorii vor fi pe deplin uniți, iar unirea păstorilor va fi simțită de biserică. Am văzut că o astfel de cale ar împiedica dezbinările nefericite și atunci nu ar exista primejdia ca prețioasa turmă să fie dezbinată și oile risipite, fără păstor.”—

Și apoi se încheie cu încă cinci paragrafe pe care vi le-am încadrat într-un chenar, deoarece aceste cinci paragrafe din articol sunt cele care vor ajunge în Early Writings. De aceea aceste ultime cinci paragrafe au chenarul în jurul lor.

„La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că Își întinsese mâna a doua oară pentru a recupera rămășița poporului Său și că eforturile trebuiau dublate în acest timp al adunării. În timpul împrăstierii, Israel a fost lovit și sfâșiat; dar acum, în timpul adunării, Dumnezeu va vindeca și va lega rănilor poporului Său. În timpul împrăstierii, eforturile depuse pentru a răspândi adevărul au avut foarte puțin efect, au realizat foarte puțin sau nimic; dar în timpul adunării, când Dumnezeu Și-a pus mâna ca să-Și adune poporul, eforturile de a răspândi adevărul își vor avea efectul hotărât. Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că era o rușine ca vreunul să se refere la timpul împrăstierii pentru exemple care să ne călăuzească acum, în timpul adunării; căci dacă Dumnezeu nu face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, Israel nu va fi niciodată adunat. Este la fel de necesar ca adevărul să fie publicat într-o foaie, cum este să fie predicat.”

Domnul mi-a arătat că tabla din 1843 a fost îndrumată de mâna Sa și că nicio parte a ei nu trebuia schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El. Că mâna Sa era asupra ei și ascundea o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost îndepărtată.

Apoi am văzut, în legătură cu „Necurmata”, că cuvântul „jertfă” a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul a dat înțelegerea corectă asupra ei acelor care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința concepției corecte despre „Necurmata”; dar din 1844 încoace, în confuzie, au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat.

Domnul mi-a arătat că timpul nu mai fusese o probă din 1844 și că timpul nu va mai fi niciodată o probă.

„Apoi mi-a fost îndreptată atenția către unii care se află în marea rătăcire că sfinții mai au încă să meargă la Ierusalimul Vechi etc., înainte ca Domnul să vină. O asemenea concepție este menită să abată mintea și interesul de la lucrarea prezentă a lui Dumnezeu, sub solia îngerului al treilea; căci, dacă urmează să mergem la Ierusalim, atunci mintea noastră va fi în mod firesc acolo, iar mijloacele noastre vor fi reținute de la alte întrebări, pentru a-i duce pe sfinți la Ierusalim. Am văzut că motivul pentru care au fost lăsați să cadă în această mare rătăcire este acela că nu și-au mărturisit și părăsit erorile în care s-au aflat timp de un număr de ani în trecut.” Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

Îi vedeți? Știți despre ce vorbesc?

Bine. Dacă intrăm în aceste ultime cinci paragrafe, veți vedea unele lucruri care sunt diferite în original față de ceea ce veți găsi în Early Writings, pagina 74.

DIN AUDIENȚĂ: Așadar, spuneți că acestea din cutie sunt originalele?

Acestea din chenar, acestea sunt ultimele cinci paragrafe din acest articol original, iar acest chenar este în jurul lor. Aceste cinci paragrafe sunt cele care, în cele din urmă, ajung în Early Writings, pagina 74.

Dar când a fost tipărit aceasta, când a fost scrisă? Noiembrie 1850.

Așadar, am redat cu caractere aldine lucrurile care urmează să fie schimbate din aceste cinci paragrafe. Va avea loc o metamorfoză în această privință; deoarece, în viitorul foarte apropiat, în 1851, cartea A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White va fi tipărită și vor lua aceste paragrafe și le vor introduce în A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White. Și de aici [articolul din Review and Herald, noiembrie 1850] până la A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White există unele modificări editoriale minore care au survenit în aceste cinci paragrafe. Iar apoi, de la A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White din 1851 la Early Writings din 1882, există încă și alte modificări editoriale, iar acele modificări editoriale sunt cele care fac ca Early Writings, pagina 74, să fie convolută.

Așadar, în aceste cinci paragrafe care se încheie în manuscrisul original, în primul paragraf, „23 septembrie, Domnul mi-a arătat . . .”, aceasta urmează să fie schimbată.

În paragrafele următoare: „Atunci am văzut...” ; „Atunci am văzut...” ; „Domnul mi-a arătat...” ; și „Apoi mi-a fost indicat...”, aceste lucruri primesc unele mici ajustări.

Sunt prezentate zece adevăruri principale în treisprezece paragrafe

Dar ceea ce vreau să vedeți în aceste treisprezece paragrafe din articolul original este că ea a arătat zece lucruri principale.

Și acum îmi amintesc de ce am aceste lucruri scrise cu caractere aldine. Nu pentru că acestea urmează să fie schimbate. Eu subliniez ceva pentru voi, dacă veți observa, și anume că, în aceste treisprezece paragrafe, i s-a arătat aceasta . . . , i s-a arătat aceasta . . . , i s-a arătat aceasta . . . , i s-a arătat aceasta. Și când i s-a arătat un lucru, după ce ne vorbește despre el, apoi i se arată ceva care nu este neapărat legat de ceea ce tocmai i se arătase: „Mi s-a arătat aceasta . . . ; mi s-a arătat aceasta . . . ; mi s-a arătat aceasta”

Poți verifica tu însuși și citi textul cu propriii tăi ochi, însă ei i-au fost arătate zece adevăruri principale în aceste treisprezece paragrafe.

Iată ce i-a fost arătat. I-a fost arătat despre dragostea lui Dumnezeu, despre daruri, despre rugăciunea pentru bolnavi, despre serviciul de împărtășire, despre Cele Șapte Plăgi de pe Urmă în legătură cu Mileniul, despre lumina nouă, despre strângerea laolaltă după 1844, despre lucrarea de publicare, despre Diagrama din 1843, despre „Continuu”, despre „timpul” ca probă și despre pelerinajele la Ierusalim. Și, dacă îl citiți cu atenție, acesta nu este un flux al gândirii. Este foarte mult de felul: „Mi-a fost arătat aceasta”, iar ea consemnează ceea ce i-a fost arătat; și i-a fost arătat ceva care nu este neapărat legat de altceva. Trebuie să vedeți aceasta; pentru că, pe măsură ce încep să adune aceste paragrafe laolaltă, încep să creeze ideea că ea spune ceva ce, în realitate, nu a spus.

Review and Herald, 1 noiembrie 1850

Bine. Observați primul paragraf dintre cele cinci paragrafe cu care avem de-a face din noiembrie 1850.

„La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că Și-a întins mâna a doua oară ca să răscumpere rămășița poporului Său și că eforturile trebuie dublate în acest timp al adunării. În timpul împrăștierii, Israel a fost lovit și sfâșiat; dar acum, în timpul adunării, Dumnezeu va vindeca și va lega rănilor poporului Său. În timpul împrăștierii, eforturile depuse pentru a răspândi adevărul nu aveau decât puțin efect, împlineau puțin sau nimic; dar în timpul adunării, când Dumnezeu Și-a pus mâna să-Și adune poporul, eforturile de a răspândi adevărul își vor avea efectul urmărit. Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că era o rușine ca cineva să se refere la timpul împrăștierii pentru exemple care să ne cârmuiască acum, în timpul adunării; căci, dacă Dumnezeu nu face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, Israel nu va fi niciodată adunat. Este tot atât de necesar ca adevărul să fie publicat într-o foaie, pe cât este să fie predicat.”—

Ultima propoziție din acel paragraf spune: „Este tot atât de necesar ca adevărul să fie publicat într-o lucrare tipărită, precum este predicat.” Bine. Acest gând urmează să fie abandonat.

Al doilea paragraf dintre cele cinci pe care le avem în vedere, unde se spune: „Domnul mi-a arătat”, vedeți că l-am subliniat.

—„Domnul mi-a arătat că diagrama din 1843 a fost călăuzită de mâna Sa și că nicio parte a ei nu trebuia să fie schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El. Că mâna Sa era deasupra și ascundea o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost îndepărtată.”—

Motivul pentru care am ceva subliniat în aceste patru paragrafe din partea de sus a paginii este că acelea vor avea modificări editoriale atunci când va fi retipărit în *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* în 1851.

Bine. „Domnul mi-a arătat” va fi schimbat; „prin mâna Lui” va fi schimbat; „ca nicio parte a acestuia să nu fie schimbată” va fi schimbat.

Apoi, în următorul paragraf scris cu caractere aldine [al patrulea paragraf] de pe pagină, se spune,

—„Domnul mi-a arătat că timpul n-a mai fost o probă din 1844 și că timpul nu va mai fi niciodată o probă.”—

„Domnul mi-a arătat”, aceasta urmează să fie schimbată. Ceea ce vor face în anul următor, în *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*, este că vor lua acel paragraf alcătuit dintr-o singură propoziție și îl vor combina cu paragraful precedent. Îl vor transforma într-un singur paragraf.

Dar, de asemenea, dacă un cuvânt sau unele cuvinte sunt scrise cu caractere aldine, vor exista și alte tipuri de modificări; și vă voi da un exemplu despre ceea ce vreau să spun.

Și în al treilea paragraf se spune,

—„Apoi am văzut, în legătură cu —Neconținutul’, că cuvântul —jertfă’ a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul a dat înțelegerea corectă cu privire la aceasta acelor care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința înțelegerii corecte a —Neconținutului’; dar din 1844, în confuzie, au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat.”—

Apoi, în următorul paragraf scris cu caractere aldine [al patrulea paragraf] de pe pagină, se spune,

„Domnul mi-a arătat că timpul nu a fost o probă din 1844 și că timpul nu va mai fi niciodată o probă.”—

„Domnul mi-a arătat” — aceasta urmează să fie schimbată.

Ceea ce vor face în anul următor, în *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*, este că vor lua acel paragraf alcătuit dintr-o singură propoziție și îl vor combina cu paragraful precedent. Îl vor transforma într-un singur paragraf.

Și ei vor schimba „Domnul mi-a arătat” în „Mi s-a arătat, de asemenea.” Bine? Ei vor face din acele două paragrafe un singur paragraf și îl vor schimba în „Mi s-a arătat, de asemenea”, în 1851.

—„Atunci mi-a fost atrasă atenția asupra unora care se află în marea rătăcire că sfinții mai trebuie încă să meargă la Vechiul Ierusalim etc., înainte ca Domnul să vină. O asemenea concepție este menită să abată mintea și interesul de la lucrarea prezentă a lui Dumnezeu, sub solia celui de-al treilea înger; căci, dacă trebuie să mergem la Ierusalim, atunci mintea noastră se va îndrepta în mod firesc acolo, iar mijloacele noastre vor fi reținute de la alte întrebări, pentru a-i duce pe sfinți la Ierusalim. Am văzut că motivul pentru care au fost lăsați să cadă în această mare rătăcire este acela că nu și-au mărturisit și părăsit erorile în care au fost timp de un număr de ani în trecut.” *Review and Herald*, 1 noiembrie 1850.

Dar, când ajungeți la *Early Writings*, știți ce fac? Elimină expresia „I was also shown”, unde în *Early Writings* acest singur paragraf va spune: „Când unitatea a existat înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra vederii corecte cu privire la —Daily; dar, din 1844, încoace, în confuzie, au fost îmbrățișate alte păreri, iar întunericul și confuzia au urmat.” Au eliminat expresia „I was also shown”, iar propoziția următoare este: „time had not been a test since 1844.” Deodată nu mai știți că acest gând despre faptul că timpul nu fusese o probă din 1844 este unul dintre lucrurile care i-au fost arătate în mod specific. Credeți că aceasta făcea parte din lumina ei cu privire la Daily, în care concepția falsă produce confuzie.

Acela nu este originalul. Aveți originalul. Verificați-l.

Pasul următor (Pasul al doilea) — 1851 O schiță a experienței și viziunii creștine a lui Ellen G. White

Apoi, sub aceasta, aveți „A Sketch of the Christian Experience and View of Ellen G. White”, tipărită în 1851; și aveți prezentările detaliate ale schimbărilor care au avut loc, iar aici există o schimbare foarte, foarte semnificativă.

„La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat [mai înainte—„arătat”] că Își întinsese mâna a doua oară ca să recupereze rămășița poporului Său și că eforturile trebuiau dublate în acest timp al adunării. În timpul împrăștierei, Israel a fost lovit și sfâșiat; dar acum, în timpul adunării, Dumnezeu va vindeca și va lega rănilor poporului Său. În timpul împrăștierei, eforturile făcute pentru a răspândi adevărul au avut doar puțin efect, au împlinit puțin sau nimic; dar în timpul adunării, când Dumnezeu Și-a pus mâna să-Și adune poporul, eforturile de a răspândi adevărul își vor avea efectul urmărit. Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că era greșit ca cineva să se refere la timpul împrăștierei pentru exemple care să ne cârmuiască acum, în timpul adunării; căci, dacă Dumnezeu nu face pentru noi acum mai mult decât a făcut atunci, Israel nu va fi niciodată adunat. [Eliminat: Este tot atât de necesar ca adevărul să fie publicat într-o foaie, pe cât este predicat.] [Paragrafe combinate] Am văzut [mai înainte—„Domnul mi-a arătat”] că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului, [mai înainte—„de mâna Sa”] și că nu trebuie să fie modificată; [mai înainte—„nicio parte a ei nu trebuie să fie modificată”] că cifrele erau așa cum le voia El. Că mâna Sa era deasupra și ascundea o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost retrasă.”

„Apoi am văzut, în legătură cu «—Necurmata», că cuvântul «—jertfă» a fost introdus de înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acesteia

acelora care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința înțelegerii corecte a «—Neconținutei»; dar, din 1844 încolo, în confuzie, au fost adoptate alte păreri, iar întunericul și confuzia au urmat. [Paragrafe combinate] Am văzut, de asemenea [Mai înainte—„Domnul mi-a arătat”], că timpul nu mai fusese o probă din 1844 și că timpul nu va mai fi niciodată o probă.]” A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Timpul care nu este legat de solia celui de-al treilea înger

Ellen White a avut o viziune diferită de viziunea pe care a avut-o și care, în cele din urmă, a ajuns în Early Writings. Ea a avut mai multe viziuni; însă a avut o viziune în care i s-a spus ceva; i s-a transmis un paragraf, iar ea l-a consemnat în scris.

„Domnul mi-a arătat că solia celui de-al treilea înger trebuie să meargă și să fie proclamată copiilor risipiți ai Domnului și că nu trebuie legată de timp; căci timpul nu va mai fi niciodată un test. Am văzut că unii căpătau o însuflețire falsă, izvorâtă din predicarea timpului; că solia celui de-al treilea înger era mai puternică decât poate fi timpul. Am văzut că această solie poate sta pe propria ei temelie și că nu are nevoie de timp ca s-o întărească și că va merge cu putere măreață, își va face lucrarea și va fi scurtată în neprihănire.” A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

Despre ce vorbește ea acolo? Că nu ar trebui niciodată să mai legăm Solia Celui de-al Treilea Înger de timp, nu-i așa?

Amin? Sunteți cu mine?

Unde găsești aceasta? Unde este situat?

DIN PARTEA AUDITORIULUI: (Niciun răspuns.)

DIN AUDIENȚĂ: O schiță a experienței și concepțiilor creștine.

O schiță a experienței creștine și a concepțiilor lui Ellen G. White, pagina 48, pagina 48.

Bine. Unde găsim pasajul pe care îl discutăm, care este preluat din Review and Herald, noiembrie 1850; unde este el localizat în A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White? Ei bine, el se găsește, dacă reveniți puțin în notițele dumneavoastră, în A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, la pagina 61 și pagina 62.

Aveți o viziune în A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, consemnată la pagina 48; apoi aveți viziunea care, în cele din urmă, va ajunge în Early Writings, la paginile 61 și 62. Ele sunt despărțite de 13 sau 14 pagini, nu-i așa?

Și ce vor face când va fi vorba de Early Writings? Vor lua acest paragraf de la pagina 48 și îl vor insera imediat după afirmația ei că timpul nu mai este o probă. Vor pune împreună două viziuni.

Înțelegeți ce vreau să spun?

BĂRBAT DIN AUDIENȚĂ: Da.

Înțelegeți ce vreau să spun?

INDIVIDUAL CĂRUIA I SE ADRESEAZĂ ÎN AUDIENȚĂ: (Afirmare.)

Bine, pentru că tu ești acela în privința căruia văd mai puțină confirmare.

Ultimul pas (Pasul trei) — Scrieri timpurii din 1882

Bine. Acum m-am întors la pagina 6 a notițelor dumneavoastră; și acum aveți din nou Early Writings.

„23 septembrie, . . . am văzut că diagrama din 1843 a fost călăuzită de mâna Domnului și că nu trebuie să fie schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era deasupra și a ascuns o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost retrasă.

Apoi am văzut, în legătură cu „necurmatul” (Daniel 8:12), că termenul „jertfă” a fost adăugat prin înțelepciunea omului și nu aparține textului și că Domnul le-a dat înțelegerea corectă asupra lui acelora care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a „necurmatului”; dar în confuzia de după 1844 au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat. Timpul nu a mai fost o probă din 1844 și nu va mai fi niciodată o probă.

„Domnul mi-a arătat că mesajul celui de-al treilea înger trebuie să meargă și să fie vestit copiilor risipiți ai Domnului, dar nu trebuie să fie atârnat de timp. Am văzut că unii ajungeau la o falsă însuflețire, izvorâtă din propovăduirea timpului; însă mesajul celui de-al treilea înger este mai puternic decât poate fi timpul. Am văzut că acest mesaj poate sta pe propria sa temelie și nu are nevoie de timp ca să-l întărească; și că va merge cu putere mare, își va face lucrarea și va fi scurtat în dreptate.”

„Apoi mi-a fost atrasă atenția asupra unora care se află în marea rătăcire de a crede că este datoria lor să meargă la Ierusalimul Vechi . . .” Early Writings, 74-76.

Iar motivul pentru care aceasta este scrisă cu caractere aldine, acesta este paragraful de aici unde spune: „. . . Când exista unirea, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra vederii corecte cu privire la «necurmata»; dar, în confuzia de după 1844, au fost îmbrățișate alte vederi, iar întunericul și confuzia au urmat. Timpul n-a mai fost o probă din 1844 și nu va mai fi niciodată o probă.” trebuie să vă amintiți că, inițial, în prima ei consemnare a acestei viziuni, ea a spus: „Mi s-a arătat că timpul n-a mai fost o probă din 1844”, și acesta era un paragraf diferit. Ea se îngrijise să existe o distincție între ceea ce i se arătase despre Necurmata și ceea ce i se arătase despre timpul ca probă; iar paragraful următor, care vorbește despre faptul că nu există niciun timp în legătură cu Solia Îngerului al Treilea, nu se afla în viziunea originală. Se găsea la pagina 48 din Life Sketches, nu la paginile 61 și 62.

Dar, când ajungeți la Early Writings în 1882, le-au pus împreună; și, prin urmare, când ajungeți în anii 1930 și vă îndepărtați în întuneric adânc în adventism, iar Willie White spune că, atunci când

studiați „Zilnicul”, trebuie să-l studiați în contextul timpului—„Îmi pare rău, Willie, responsabilitatea ta era să fii acela care oferea consemnarea istorică exactă a Spiritului Profetic. Tu trebuia să fii acela care apăra Spiritul Profetic. Și, în prezentarea ta din Early Writings, pagina 75, ai nesocotit sursele originale, iar acele surse originale spun că, atunci când ai ridicat argumentul că «Zilnicul» trebuie să fie luat în considerare în contextul timpului în Early Writings, 74, aceasta este absolut neadevărată.”—Este neadevărat! Nu poate fi susținută de consemnarea din Spiritul Profetic. Nu poate fi susținută de istoria acelei perioade de timp.

Bine. La punctul 1, sora White spune că există o înțelegere corectă a „Necurmatei”, în Scrieri timpurii, p. 74. Argumentul principal care este impus mai târziu în istorie este că, atunci când studiezi acel pasaj din Scrieri timpurii, p. 74, trebuie să-l așezi în contextul stabilirii de date profetice. Acel argument este fals; nu este valid!

Așadar, acum rămânem doar cu poziția că există o înțelegere corectă a „Necurmatei”. Bine? Însă vom aborda încă un gând din acest paragraf.

Se spune: „23 septembrie, Domnul mi-a arătat . . .” 23 septembrie, când? 1850: „La 23 septembrie 1850, Domnul mi-a arătat.”

Ce i-a arătat El?

Ei bine, unul dintre lucrurile pe care El i le-a arătat a fost că, din 1844 încoace, au fost adoptate și alte concepții cu privire la „Necurmat”.

„La 23 septembrie 1850, Domnul mi-a arătat Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința înțelegerii corecte a «—Necurmatei»; dar, din 1844 încoace, în confuzie, au fost adoptate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat. The Review and Herald, noiembrie 1850.”

Martie 1850 „Jertfa necurmată” este sanctuarul pământesc

Așadar, în partea de jos a paginii 6 aveți un paragraf care provine din Review and Herald din martie 1850 și este un articol de David Arnold.

„El [Daniel] vede, de asemenea, aceeași putere asupra — ridicându-se împotriva Domnului domnilor;’ punând astfel capăt legalității tuturor jertfelor zilnice rânduite la Sinai, pentru a fi aduse zilnic până când avea să vină Sămânța. Aici Hristos, substanța, sau marea jertfă antitipică, a fost ucis de soldații romani. Astfel, prin Roma — jertfa zilnică a fost înlăturată,’ iar locul sanctuarului Său a fost doborât de Titus, un general roman, când a distrus cetatea Ierusalimului și templul lui Dumnezeu, care cuprindea — sanctuarul.’ Aici a început împlinirea declarației profetice a lui Hristos: Și vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși robi printre toate neamurile, iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, PÂNĂ CÂND VREMURILE NEAMURILOR SE VOR ÎMPLINI.’ Luca 21:24.” David Arnold, Review and Herald, martie 1850, Volumul 1, Numărul 8.

În acest articol, David Arnold învață că „Necurmata” din Cartea lui Daniel reprezintă sanctuarul iudaic din Ierusalim, care a fost înlăturat de Roma păgână în anul 70 d.Hr.

Septembrie 1850 „Necurmatul” este lucrarea de slujire a lui Hristos în Sanctuar

Apoi, în septembrie 1850, în același an — și, apropo, cine este editorul revistei Review and Herald în 1850? Numele lui este James White.

Așadar, în septembrie 1850, James White tipărește un articol de Crosier care învață că „Neconținutul” reprezintă slujirea lui Hristos în Sanctuar.

Acum, James White nu învață aceasta în mod direct, însă oamenii trag de acolo această concluzie și spun că aceasta este ceea ce învață el. Și de ce spun aceasta? Spun aceasta din următorul motiv: În septembrie 1850, Sora White spune că, din 1844, alte concepții despre „Jertfa necurmată” au fost îmbrățișate în întuneric și a urmat confuzie.

Aceste două puncte de vedere [Arnold și Crosier] nu reprezintă concepția Pionierilor, potrivit căreia „Necurmatul” este păgânismul.

Și, la pagina 7, aveți cele două paragrafe din articolul lui Crosier, în care el deduce că „Jertfa necurmată” este lucrarea lui Hristos în Sanctuar.

„—Și locul Sfântului Său Locaș a fost doborât;” Daniel 8:11. Această doborâre a avut loc în zilele puterii romane și prin mijlocirea ei; prin urmare, Sanctuarul din acest text nu era nici Pământul, nici Palestina, deoarece cel dintâi a fost doborât la cădere, cu mai mult de 4.000 de ani înainte, iar cea din urmă la robie, cu mai mult de 700 de ani înainte de evenimentul din acest pasaj, și niciuna nu prin acțiunea Romei.

„Sanctuarul aruncat la pământ este al Celui împotriva căruia Roma s-a mărit pe sine, care era Căpetenia oștirii, Isus Hristos; iar Pavel învață că Sanctuarul Său este în cer. Din nou, Daniel 11:30–31 — «Căci corăbiile din Chitim vor veni împotriva lui; de aceea se va mâhni și se va întoarce și va avea indignare (nuiaua pentru pedepsire) împotriva sfântului legământ (creștinismul), și așa va face; ba încă se va întoarce și va avea înțelegere cu aceia (preoți și episcopi) care părăsesc sfântul legământ. Și brațe (civile și religioase) vor sta de partea lui, și ei (Roma și aceia care părăsesc sfântul legământ) vor pângări Sanctuarul puterii.» Ce era acest lucru pe care Roma și apostolii creștinismului aveau să-l pângărească împreună? Această alianță a fost formată împotriva «sfântului legământ», și Sanctuarul acelui legământ era cel pe care l-au pângărit; lucru pe care îl puteau face tot așa cum puteau pângări Numele lui Dumnezeu; Ieremia 34:16; Ezechiel 20; Maleahi 1:7. Aceasta era același lucru cu profanarea sau hulirea Numelui Său. În acest sens, această fiară «politico-religioasă» a pângărit Sanctuarul, (Apocalipsa 13:6), și l-a aruncat jos din locul lui în cer, (Psalmii 102:19; Ieremia 17:12; Evrei 8:1–2) atunci când au numit Roma cetatea sfântă, (Apocalipsa 21:2) și l-au instalat acolo pe Papă cu titlurile «Domnul Dumnezeu Papa», «Sfântul Părinte», «Capul Bisericii» etc., iar acolo, în «templul lui Dumnezeu» contrafăcut, el pretinde că face ceea ce Isus face în realitate în Sanctuarul Său; 2 Tesaloniceni 2:1–8. Sanctuarul a fost călcat în picioare (Daniel 8:13), tot astfel cum a fost și Fiul lui Dumnezeu. (Evrei 10:29.)” O. R. L. Crosier, „Sanctuarul”, Review and Herald, septembrie 1850.

Logica lui James White

De ce ar tipări James White acest articol dacă ar ști mai bine? Motivul pentru aceasta este „Logica lui James White” din notițele dumneavoastră.

Primul lucru care a fost tipărit după Dezamăgire se numește A Word to the Little Flock, iar cele trei persoane care au fost autori în acea publicație au fost James și Ellen White și Joseph Bates. Primul lucru care a fost tipărit după 22 octombrie 1844 de către acei oameni care mergeau mai departe pe cale a fost acest articol; iar, în acest articol, sora White aprobă punctul de vedere al lui Crosier, nu punctul său de vedere cu privire la „Continua”, ci punctul său de vedere despre mutarea lui Hristos din Locul Sfânt în Locul Preasfânt.

Observați, aceasta este Sora White. Acesta este motivul pentru care James White ar fi dispus să tipărească articolul lui Crosier; se spune,

„Cred că Sanctuarul, care urmează să fie curățit la sfârșitul celor 2300 de zile, este Templul Noului Ierusalim, al cărui slujitor este Hristos.” — aceasta este Ellen White — „Domnul mi-a arătat în viziune, cu mai mult de un an în urmă, că fratele Crosier avea lumina adevărată cu privire la curățirea Sanctuarului etc.; și că era voia Sa ca fratele C. să scrie pe larg concepția pe care ne-a prezentat-o în Day-Star, Extra, 7 februarie 1846. Simt că sunt pe deplin autorizată de Domnul să recomand acel Extra fiecărui sfânt.”

„Mă rog ca aceste rânduri să se dovedească o binecuvântare pentru voi și pentru toți copiii iubiți care le-ar putea citi.” A Word to the Little Flock, 12 mai 1847.

Așadar, oameni chiar până în ziua de astăzi, unii dintre istoricii moderni din adventism spun: „Uitați acolo. Ellen White își dă aprobarea ei generală asupra articolului lui Crosier; și, prin urmare, ceea ce a spus Crosier despre Continuu, anume că acesta este lucrarea lui Hristos în Sanctuar, trebuie să fie adevărat.” Și când spun aceasta, ei denaturează istoria; pentru că articolul lui Crosier avea opt secțiuni în el și, încă de la început, adventiștii au înțeles că patru dintre acele secțiuni erau întuneric total și ele nu au fost niciodată, niciodată, niciodată retipărite în adventism.

De pildă, una dintre pozițiile sale din acel articol era că, atunci când Isus Se va întoarce, va urma o mie de ani de pace. Adventiștii nu cred aceasta și nici nu au crezut vreodată. Acea înțelegere este o înțelegere pe care William Miller a respins-o și care, de fapt, îl așază pe William Miller pe calea cea dreaptă pentru înțelegerea adevărului. Acea învățătură este una dintre învățăturile care sunt direct opuse înțelegerii millerite.

Așadar, când Crosier publică acest articol în opt părți, ei știu chiar de la bun început că patru dintre aceste părți nu pot fi retipărite.

Dar James White tipărește partea în care Crosier deduce că „Continua” este slujirea lui Hristos în Sanctuar; însă el urmează să retipărească numai acele patru părți. Nu urmează să le retipărească pe celelalte patru. Dar, pentru ca James White să poată retipări cele patru părți ale lui Crosier, trebuie să le tipărească în două numere. A trebuit să le tipărească de două ori în septembrie 1850.

Nu a fost destul loc în Review and Herald al său, în septembrie 1850, astfel că a tipărit două numere din Review and Herald în septembrie 1850, pentru a putea include întregul articol al lui

Crosier despre Hristos trecând din Locul Sfânt în Locul Preasfânt.

Acum, veți observa din Gerard Damsteegt că el oferă evaluarea istorică potrivit căreia adventiștii au știut întotdeauna că existau părți din articolele lui Crosier care erau incorecte și că acestea nu puteau fi retipărite.

„Ea [Ellen Harmon] a spus: —Domnul mi-a arătat în viziune, cu mai bine de un an în urmă, că fratele Crosier avea lumina adevărată cu privire la curățirea Sanctuarului etc.; și că era voia Sa ca fratele C. să scrie pe larg concepția pe care ne-a prezentat-o în Day Star Extra, 7 februarie 1846. Simt că sunt pe deplin autorizată de Domnul să recomand acel Extra fiecărui sfânt” (Scrisoare. E. G. White către Curtis, Word to the Little Flock, 12). Adventiștii de ziua a șaptea au interpretat de obicei această declarație în sensul că prezentările lui Crosier nu erau lipsite de greșeli, dar că argumentația sa tipologică principală era corectă. Retipăririle articolului au omis aspectele pe care le considerau inexacte.” P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Niciodată nu a putut retipări documentul său complet

Acum, pe pagina următoare, îl aveți pe W. A. Spicer aducând mărturie cu privire la același lucru: Ei au știut întotdeauna că articolele lui Crosier conțineau erori și nu au retipărit niciodată acele patru secțiuni.

„Este trist de spus că tânărul Crosier a umblat în lumina adevărului Sabatului doar foarte puțină vreme. Mai târziu, el a repudiat învățătura despre sanctuar, pe care contribuise să o statornicească. Frații noștri pionieri au retipărit de mai multe ori în publicațiile lor timpurii expunerea sa despre sanctuar, însă n-au putut niciodată să retipărească documentul său în întregime. În el, el adăugase la expunerea despre sanctuar unele idei despre veacul ce va veni — un mileniu temporal, cu o epocă glorioasă pe acest pământ la a Doua Venire. Aceste lucruri frații noștri le-au omis întotdeauna. Aceste învățături despre veacul ce va veni erau răspândite pretutindeni în acele zile. Doctrina nu s-a potrivit niciodată cu solia adventă bine definită; și, fără îndoială, acest aluat al erorii a contribuit la îndepărtarea oamenilor mai tineri de adevărurile Sabatului și ale sanctuarului. Curând el s-a întors la o opoziție amară față de mișcarea noastră de la început.” W. A. Spicer, Review and Herald, 14 decembrie 1939

Ideea este că există astăzi oameni care iau aprobarea de către sora White a articolului lui Crosier din A Word to the Little Flock, oameni precum Heidi Heikes, Heidi Heikes cu cartea lui nechibzuită despre „Necurmata” ca fiind lucrarea lui Hristos în Sanctuar. Acesta este unul dintre argumentele lui.

Oamenii care fac aceasta nesocotesc faptele istorice. Ei nu ar fi putut niciodată să retipărească toate articolele lui Crosier. Iar a susține că aprobarea dată de Ellen White în A Word to the Little Flock este o aprobare generală a poziției lui Crosier înseamnă a susține că adventiștii cred că va urma o mie de ani de pace. Este un argument nechibzuit.

Este o denaturare a istoriei și se face pentru a înșela oamenii și a produce confuzie și întuneric.

Așadar, aveți doi istorici, Spicer, care este decedat, și Damsteegt, care este încă în viață; dar vă garantez că nici Spicer, nici Damsteegt, niciunul dintre ei, nu ar fi de acord cu mine în privința a ceea ce prezint. Bine, nu ar fi. Așadar, aveți doi istorici antagoniști care sunt de acord cu ceea ce vă spun. Nu există absolut nicio justificare pentru a înțelege aprobarea de către Ellen White a articolului lui Crosier ca însemnând că tot ce se află în el era desăvârșit.

Advent Review—Volumul 1, Auburn, NY, Numărul 3

Advent Review—Volumul 1, Auburn, NY, Numărul 4

Advent Review — Volumul 1, Auburn, NY, Număr special

Când James White a început să tipărească articolul lui Crosier în septembrie 1850, în The Review and Herald, acela era Volumul 1, Numărul 3.

Dar nu a putut include totul în Volumul 1, Numărul 3; astfel, a încheiat articolul în Volumul 1 al The Review and Herald, Numărul 4. Și când a făcut aceasta? În septembrie 1850.

Ei bine, ce s-a întâmplat în septembrie 1850? Sora White a avut o viziune care spune: „La 23 septembrie 1850, Domnul mi-a arătat Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința concepției corecte despre «Necurmatul»; dar după 1844, în mijlocul confuziei, au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat. The Review and Herald, noiembrie 1850.”

Cine era soțul ei? El era redactorul publicației The Review and Herald.

Așadar, ce a făcut el când soția lui a spus: „Știi ce tocmai mi-a spus Domnul, James? Mi s-a spus că nu trebuia să introducem vederile despre Continuu care contrazic înțelegerea Pionierilor, potrivit căreia Continuu este păgânismul, deoarece aceasta aduce întuneric și confuzie.”

Așadar, ce a făcut James White? În septembrie 1850, el a tipărit încă un număr al Review and Herald, trei într-o singură lună. Acesta este numit Volumul 1, Ediție Specială.

Și ce a făcut? A retipărit articolul lui Crosier și a înlăturat ceea ce a spus Crosier despre Zilnic!

Frați și surori, aceasta este dovada istorică a faptului că James și Ellen White au înțeles că concepția lui Crosier cu privire la „Jertfa necurmată” era greșită și că ea aducea întuneric și confuzie.

Și care era concepția lui Crosier despre Jertfa necurmată? Că era lucrarea de slujire a lui Hristos în Sanctuar.

Așadar, în Early Writings, 74, când ea spune: „La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că milleriții aveau concepția corectă cu privire la Jertfa Necurmată”, dovezile istorice arată că milleriții înțelegeau—

Acum, frați și surori, frați și surori, să nu scăpați din vedere acest fapt: Ce este aceasta: în septembrie 1850, sora White i se arată că, din 1844, au fost adoptate și alte concepții despre

„Jertfa necurmată”; în mai 1850, Arnold prezintă „Jertfa necurmată” ca fiind sanctuarul iudaic; în septembrie 1850, este publicată partea 1 din 2 a articolului lui Crosier, incluzând prezentarea sa a „Jertfei necurmate” ca lucrare de slujire a lui Hristos în Sanctuar; în septembrie 1850, este publicată partea 2 din 2 a articolului lui Crosier; în septembrie 1850, articolul lui Crosier este retipărit, dar concepția sa despre „Jertfa necurmată” a fost înlăturată? Ce are loc?

Vedem în același an în care este realizată această Hartă din 1850, și ce spune această Hartă despre Jertfa Necurmată? „Stăpânirea păgână sau JERTFA NECURMATĂ luată. Dan. 11:31 508.”

Ellen White știa care era poziția cu privire la Zilnica a aceluia care au dat strigătul Ceasului Judecării. Când spune că ei aveau vederi corecte, ea știa că vederea corectă era aceea că aceasta reprezenta înlăturarea dominației păgâne; Zilnica reprezenta păgânismul.

Și în acest an, 1850, raportul istoric dovedește că ea a respins și soțul ei a respins învățătura potrivit căreia Jertfa Neconținută reprezintă slujirea lui Hristos în Sanctuar, învățătura pe care o susține Institutul de Cercetare Biblică al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Este învățătura pe care o susțin lucrările independente, precum Heartland și Steps to Life. Este învățătura care aduce întuneric și confuzie.

Acum, observați aceasta cu privire la Diagrama din 1850. Aceasta este în noiembrie 1850. Aceasta este aceeași lună în care ea are viziunea pe care o consemnează, care în cele din urmă trece prin evoluția din 1851 și apoi, în 1882, ajunge în Early Writings, chiar în această lună, chiar în această lună, în noiembrie 1850. Se spune,

„Luni ne-am întors la Dorchester, unde locuiesc iubitul nostru frate Nichols și familia sa.”

Chiar aici sus [referindu-se la Harta din 1850, în colțul din dreapta sus], „Publicat de Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts.” Bine? Ea vorbește despre aceasta, nu-i așa? O vedeți, această Hartă?

—„Acolo, în timpul nopții, Dumnezeu mi-a dat o viziune foarte interesantă, a cărei cea mai mare parte o veți vedea în publicație. Dumnezeu mi-a arătat necesitatea de a scoate o hartă profetică. Am văzut că era necesară și că adevărul făcut limpede pe table avea să producă mult și avea să facă sufletele să vină la cunoștința adevărului.” Manuscript Releases, numărul 15, 210 noiembrie, 1850.

Ea a avut o viziune în casa lui Nichols, în Dorchester — toate acestea sunt pe această Hartă — spunând: „Trebuie să faceți o hartă.”

Și ce spune ea despre diagramă? Cum o descrie?

Mergeți la Habacuc 2: „Am văzut nevoia de a scoate o hartă”, și ce ar fi făcut aceasta? Era necesar „ca adevărul să fie făcut lămurit pe table”. Habacuc 2, versetul 2, spune: „Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o lămurit pe table, . . .” Ea spune că această Hartă Otis Nichols din 1850, tipărită în Dorchester, Massachusetts, este o împlinire a cărții lui Habacuc, întocmai cum spune în Tragedia veacurilor că Harta din 1843 este o împlinire a cărții lui Habacuc.

Bine, vedeți aceasta? Vedeți când a primit ea această viziune? Chiar în același timp în care avea loc aceasta: „La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat . . . că învățătura despre «Continuu» ca lucrare a

lui Hristos în Sanctuar aduce întuneric și confuzie”, iar soțul ei a retipărit imediat articolul și a înlăturat acele două paragrafe. N-a mai fost retipărit niciodată în Adventism până în 1931, când Willie White l-a retipărit; iar, când a făcut-o, în chiar tractatul pe care l-a tipărit se afla o mărturie mincinoasă. Acest lucru poate fi demonstrat.

Acum, vreau să vă citesc aici ceva, un citat mai lung, despre aceeași perioadă de timp. Acesta este din 27 noiembrie 1850.

Am neglijat să vă scriu de ceva vreme. Acum vă voi da motivele mele. Mai întâi, n-am avut timp să scriu săptămâni întregi după ce am primit scrisoarea plină de bunătate și binevenită a sorei Arabella, altminteri m-aș fi conformat dorinței ei ca să-i răspund în decurs de două săptămâni. Mi-a plăcut foarte mult scrisoarea. Toți am fost interesați de scrisoare și nădăjduim că întârzierea mea nu vă va împiedica să răspundeți la aceasta de îndată ce o veți citi, iar data viitoare nu voi aștepta atât de mult.

Sănătatea lui James și a mea este acum destul de bună. Căminul nostru este la Paris, la fratele Andrews, la doar câțiva pași de oficiul poștal și de tipografie. Vom rămâne aici puțină vreme. Aceasta este o familie foarte binevoitoare, însă destul de săracă. Tot ceea ce au aici ne este oferit fără plată, în măsura în care le stă în putință. Nu socotim că este drept să le fim pricină de vreo cheltuială câtă vreme suntem aici. Doresc foarte mult să vă văd pe toți și pe scumpa soră Gorham.

Conferința noastră de la Topsham a fost de un profund interes. Au fost prezenți douăzeci și opt; toți au luat parte la adunare.

Duminică, puterea lui Dumnezeu a venit peste noi ca un vânt puternic și vijelios. Toți s-au ridicat în picioare și L-au lăudat pe Dumnezeu cu glas tare; a fost ceva asemenea cu ceea ce s-a petrecut atunci când a fost pusă temelia Casei lui Dumnezeu. Glasul plânsului nu putea fi deosebit de glasul strigătelor de bucurie. A fost un timp de biruință; toți au fost întăriți și înviorați. Niciodată nu am fost martor la un timp atât de plin de putere.

Următoarea noastră conferință a fost la Fairhaven. Fratele Bates și soția sa au fost de față. A fost o adunare foarte bună. La întoarcerea noastră la fratele Nichols, Domnul mi-a dat o viziune și mi-a arătat că adevărul trebuie făcut clar pe table și că aceasta îi va determina pe mulți să se hotărască pentru adevăr prin soliile celor trei îngeri, cele două dintâi fiind făcute clare pe table.”

Aceasta este chiar aici jos, [indicând colțul din stânga jos al Hărții din 1850]. În regulă? Ele se află pe această Hartă, despre acestea vorbește ea.

—„Am văzut, de asemenea, că era tot atât de necesar ca ziarul să fie publicat pe cât era de necesar ca solii să meargă; căci solii au nevoie de un ziar pe care să-l poarte cu ei, care să cuprindă adevărul prezent, pentru a-l pune în mâinile celor ce ascultă, și atunci adevărul nu se va șterge din minte, și ziarul va merge acolo unde solii nu pot merge. Am văzut și alte lucruri care vor apărea în ziar.

„Cum vă înțelegeți cu toții? Vă străduiți cu toții pentru viața veșnică? Doresc foarte, foarte mult să vă văd și cred că nu peste mult timp o voi face. Acum este vremea de pregătire și nădăjduiesc că ne

vom îngriji cu toții să lucrăm temeinic pentru veșnicie. Timpul pare foarte scurt, iar ceea ce avem de făcut trebuie să facem degrabă.”

„La 20 noiembrie, cu o săptămână în urmă, fratele Henry Nichols și cu mine am mers la Topsham. Tocmai ne ridicaserăm de la masa de prânz joi [21 nov.], când unul dintre copiii fratelui Foey a intrat și a spus că mama lor era fără cunoștință. Ne-am grăbit să trecem râul, o milă, și am găsit-o pe scumpa noastră soră Foey pe moarte. Măhnirea mea a fost mare când am constatat că nu mă cunoștea. Ea a continuat multă vreme într-o mare suferință până între orele trei și patru, iar apoi și-a dat ultima suflare. A lăsat în urmă un soț și trei copii care să-i plângă pierderea.”

„Vineri dimineață [22 nov.], fratele Henry a venit la Paris pentru ca James să-l radă, spre a participa la înmormântare. Am avut un timp foarte solemn și plin de însemnătate. Domnul nu ne-a părăsit, ci a îngăduit ca Duhul Său să Se odihnească peste noi. Ultimele zile ale sorei Foey au fost, în mod hotărât, cele mai spirituale și cele mai bune zile ale ei. Fratele Foey are această mângâiere, că ea a murit creștină. El se ține bine. Dumnezeu îi dă har să îndure această întristare. O, cât de bine este să ai o nădejde în Dumnezeu care să te susțină în toate împrejurările de încercare și întristare. Lăudat să fie Dumnezeu pentru o nădejde, o bună nădejde. Ce ați da voi, oricare dintre voi, pentru nădejdea voastră?”

„Țineți cu tărie credința. Fiți puternici în Dumnezeu și sprijiniți-vă pe brațul Său cel veșnic. El nu vă va lăsa niciodată să cădeți, ci vă va susține sub orice întristare. Sper că veți crește cu toții tot mai puternici în adevăr. Nu șovăiți, ci înaintați pe calea voastră spre Împărăție.”—

Iată. Iată ce vreau să vedeți.

—„Cu o săptămână în urmă, în Sabatul trecut, am avut o adunare foarte interesantă. Fratele Hewit din Dead River a fost acolo. El a venit cu o solie potrivit căreia nimicirea celor răi și somnul morților erau o urâciune adusă înăuntru în cadrul unei uși închise de către o femeie, Izabela, o prorociță, și el credea că eu eram acea femeie, Izabela.”—

Bine? Fratele Hewit spune că Ellen White este Izabela și că ea a introdus trei erori.

„—I-am vorbit despre unele dintre rătăcirile lui din trecut, că cele 1335 de zile se încheiaseră și despre numeroasele lui erori. Aceasta a avut însă foarte puțin efect. Întunericul lui s-a făcut simțit asupra adunării și aceasta a trenat.”

Acum, vreau să vedeți aceasta. Am ceva de spus despre acest paragraf, pe care vreau să-l urmăriți, dacă puteți.

Dacă ați avut vreodată de-a face cu aceia din adventism care reaplică profețiile de timp la sfârșitul lumii, ei au doar trei citate pe care le folosesc — folosesc multe citate, dar au trei citate principale pe care le folosesc. Acesta este unul dintre ele; deoarece ei se vor duce acolo și vor spune: „I-am vorbit despre unele dintre erorile sale din trecut” și vor susține că, atunci când ea spune „că cele 1335 de zile se încheiaseră”, acesta era unul dintre erorile lui. vedeți cum puteți răsuci puțin acea gramatică: „I-am vorbit despre unele dintre erorile sale din trecut”? De asemenea, i-am spus că cele 1335 de zile se încheiaseră; însă cei care stabilesc date spun că i-am vorbit despre unele dintre

erorile sale din trecut și că una dintre acele erori era că învățați că cele 1335 de zile s-au încheiat și că aceasta este o eroare.” Așadar, o puteți răsuci în oricare dintre cele două sensuri.

Prima dată când am avut o confruntare față în față cu Eugene Prewitt a fost în Oklahoma, iar el susținea că istoria millerită nu se repetă la sfârșitul lumii, iar eu i-am prezentat câteva citate din Spiritul Profetic.

Și el spune: „Jeff, știi că Ellen White a fost o scriitoare neglijentă.”

Și am spus: „Ce vrei să spui?”

Și el a recurs la acest citat. El spune că acest citat dovedește că ea este o scriitoare neglijentă, deoarece ea știe că eu știu că cei care stabilesc date pot răstălmăci acest citat, dacă doresc să o facă.

Acum, faptul că un loc precum Washita exercită o influență care îi învață pe studenții săi că Ellen White este o scriitoare neglijentă este una; dar este ea o scriitoare neglijentă aici?

—„Am simțit că trebuie să spun câteva cuvinte. În numele lui Isus, m-am ridicat și, în aproximativ cinci minute, adunarea s-a schimbat. Toți au simțit aceasta în aceeași clipă. Fiecare înfățișare s-a luminat. Prezența lui Dumnezeu a umplut locul. Fratele Hewit a căzut în genunchi și a început să plângă și să se roage. Am fost luată în viziune și am văzut multe lucruri pe care nu le pot scrie. Aceasta a avut un mare efect asupra fratelui Hewit. El a mărturisit că era de la Dumnezeu și s-a smerit până în țărână. El a scris neîncetat de la acea adunare și chiar acum scrie de la aceeași masă, lepădând toate rătăcirile pe care le-a susținut. Cred că Dumnezeu îl ridică și că este menit să facă bine, dacă Dumnezeu lucrează prin el.

Multă dragoste pentru scumpa soră Gorham. Spuneți-i să fie tare. Dumnezeu este cu ea și nu o va părăsi. Multă dragoste vouă tuturor. Sper ca copiii să nu devină somnoroși, ci să fie interesați de adevăr și să fie sânguincioși în a-și face chemarea și alegerea sigure. Scrieți, negreșit scrieți, și să nu faceți așa cum am făcut eu. Vă iubesc, pe toți. Scrieți.” Manuscript Releases, volumul 16, 206–209. Scris din Paris, Maine, 27 noiembrie 1850.

Frați și surori, care este contextul istoric al acestui lucru; unde scrie ea aceasta? Ea scrie aceasta în 1850, în casa fratelui Nichols.

În această perioadă de timp, ce face Domnul? El arată că Pionierii au concepția corectă despre „Necurmata”, iar ea se ocupă de aceasta. Ea spune că lucrarea lui Hristos în Sanctuar este concepția falsă despre „Neconținută”.

În această istorie, chiar această istorie—nu doar această istorie și nu numai anul însuși, ci chiar luna anului—ea primește viziuni și clarifică acest adevăr cu privire la poziția pionierilor asupra „Necurmatei”, spunând că aceia care au dat Strigătul Ceasului Judecării aveau concepția corectă despre „Neconținută”; iar, în același paragraf, ea spune: „Am văzut că harta din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu ar trebui să fie schimbată și că aceia care au dat Strigătul Ceasului Judecării aveau concepția corectă despre „Neconținută”.”

Și ce spune despre Zilnicul pe această Hartă din 1843? Ei bine, spune că a fost luat la o parte în anul 508 d.Hr.; iar, 1335 de ani mai târziu, te aduce la 1843 și că cei 1335 sunt în trecut.

Vă puteți imagina că, chiar în acea lună, chiar în acel an, ea i-ar fi spus fratelui Hewit din Dead River că încă era în viitor?

Bine, acești stabilitori de timp, acești stabilitori de timp, și acei oameni care cred că sora White este o scriitoare neglijentă. Istoria nu susține aceasta.

Așadar, doresc să vedeți că, în legătură cu „Necurmata”, Ellen White a înțeles chiar și pe cei 1335.

Ellen White nu doar că nu și-a pus pecetea aprobării asupra ideii că „Zilnicul” ar fi păgânismul; ea a înțeles că acesta a început profeția de 1335 de ani, care s-a încheiat în 1843, și a apărut în public această poziție împotriva Fratelui Hewit din Dead River. vedeți aceasta?

Și, în aceeași lună, în care ea spune că lucrarea lui Hristos din Sanctuar, ca Jertfa necurmată, aduce numai întuneric și confuzie, soțul ei, ca răspuns la acea viziune, îndepărtează acea învățătură din Review and Herald.

Aici, în notițele dumneavoastră, unde scrie „1850 Chart”, iată ce spune chiar aici [referindu-se la a treia coloană din stânga de pe „1850 Chart”, textul care urmează după Isus pe cruce în anul 31 d.Hr.]. Am vrut să vedeți avea aceasta în notițele dumneavoastră.

De parte Daniel 11:31 508

Și apoi, aici, pe diagrama din 1843 [referindu-se la coloana din centru, sub Isus pe cruce, în anul 31 d.Hr.]:

Înlăturarea jertfei necurmate. Dan. 12:11, 12

Bine, acestea sunt aceste două diagrame.

Sora White a înțeles că acești bărbați aveau concepția corectă și a înțeles că aceasta a inițiat profeția celor 1335 de ani, care s-a încheiat în 1843; și a înțeles că ea reprezenta înlăturarea dominației păgâne în 508.

Sub aceste două referințe la Hărți aveți un alt citat din perioada fratelui Nichols, iar ea îi mustră pe oameni pentru că fac alte hărți, deoarece ilustrațiile lor sunt satanice; pe când, spune ea, ilustrațiile de pe aceste două Hărți sunt cerești. Ea spune,

„Am văzut că lucrarea de întocmire a diagramelor era cu totul greșită. Ea a început cu fratele Rhodes și a fost continuată de fratele Case. Au fost cheltuite mijloace pentru alcătuirea de diagrame și pentru realizarea unor imagini grosolane, respingătoare, menite să-i reprezinte pe îngeri și pe slăvitul Isus. Am văzut că astfel de lucruri erau neplăcute lui Dumnezeu. Am văzut că Dumnezeu era în publicarea diagramei de către fratele Nichols.”

Cine a fost prezent în publicarea acestei Hărți din 1850? Dumnezeu!

—„Am văzut că exista” — ce? — „o profetie a acestei diagrame în Biblie, iar dacă această diagramă este destinată poporului lui Dumnezeu, dacă ea este suficientă pentru unul, este și pentru altul, iar dacă unul avea nevoie de o nouă diagramă pictată la o scară mai mare, toți au nevoie de ea în aceeași măsură.

„Am văzut că în fratele Case era un sentiment neliniștit, tulburat, nemulțumit și nerecunoscător, care dorea o altă diagramă. Am văzut că aceste diagrame pictate aveau un efect rău asupra adunării. Aceasta făcea ca în adunare să fie prezent un spirit ușuratic, frivol, de batjocură.”—

Acum, la aceasta vreau să vă gândiți cu atenție.

—„Am văzut că planșele rânduite de Dumnezeu au impresionat favorabil mintea, chiar și fără o explicație.”—

„Am văzut că diagramele”, la plural, „au fost rânduite de Dumnezeu” Ce diagrame, la plural, au fost rânduite de Dumnezeu? Aceste două diagrame [diagrama din 1843 și diagrama din 1850] au fost rânduite de Dumnezeu.

Aceste două diagrame reprezintă o împlinire a profetiei din Habacuc 2.

—„Există ceva ușor, plăcut și ceresc în reprezentarea îngerilor pe diagrame. Mintea este condusă aproape imperceptibil către Dumnezeu și cer. Dar celelalte diagrame care au fost alcătuite dezgustă mintea și o fac să zăbovească mai mult asupra pământului decât asupra cerului. Imaginile care îi reprezintă pe îngeri seamănă mai degrabă cu demoni decât cu ființe ale cerului. Am văzut că diagramele ocupaseră zile și săptămâni mintea fratelui Case, când el ar fi trebuit să caute de la Dumnezeu înțelepciune cerească și să crească în harurile Duhului și în cunoașterea adevărului.

„Am văzut că, dacă mijloacele care au fost risipite pentru tipărirea de planșe ar fi fost cheltuite pentru a prezenta adevărul în mod clar înaintea fraților, prin publicarea de tractate etc., s-ar fi făcut mult bine și s-ar fi salvat suflete. Am văzut că afacerea confecționării de planșe s-a răspândit ca febra.” Manuscript Releases, numărul 13, 359; 1853.

Cele 1290 și 1335 de zile

Am următorul articol din Review and Herald, 28 ianuarie 1858. Motivul pentru care îl am în notele voastre este acela că puteți vedea că, în 1858, ei încă învățau că „Necurmatul” este păgânismul. Îl aveți în materialul vostru de referință; la opt ani după 1850, ei încă înțeleg că „Necurmatul” este păgânismul.

„O ALTĂ perioadă profetică importantă, pe care se întemeiază doctrina adventă, este cea a celor 1335 de zile din Daniel 12, cu care cele 1290 de zile sunt atât de strâns legate. Aceste două perioade ne sunt prezentate astfel:”

„—Și de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și urâciunea care pustiește va fi așezată, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Dar tu mergi-ți drumul până va veni sfârșitul; căci tu te vei odihni și vei sta în sorțul tău la sfârșitul zilelor.” Daniel 12:11–13.

„Întrebările se ridică îndată: Putem spune care sunt evenimentele de la care trebuie datate aceste perioade; și, dacă da, putem spune când au avut loc? Mai întâi cercetăm: Ce este — „zilnicul” (sacrificiu) și — „urâciunea pustiirii”? Se va observa că cuvântul „sacrificiu” este scris cu italice, ceea ce arată că este un cuvânt adăugat. Același lucru se va observa și în celelalte cazuri ale apariției sale în cartea lui Daniel, și anume, capitolul 11:31 și 8:11–13. Să ne referim pe scurt la acest din urmă capitol. În versetul 13 se va observa că sunt aduse în atenție două pustiiri: zilnicul (pustiire) și fărădelegea pustiirii. Acest fapt este făcut atât de limpede de Josiah Litch, încât nu putem face mai bine decât să-i cităm cuvintele:*

„—Jertfa zilnică este lectura actuală a textului; însă în original nu se găsește nimic de felul unei jertfe. Acest lucru este recunoscut de toți. Este o glosă sau o interpretare adăugată de traducători. Lectura adevărată este: «continua și nelegiuirea pustiirii»; continua și nelegiuirea fiind legate între ele prin «și», pustiirea continuă și nelegiuirea pustiirii. Ele sunt două puteri pustiitoare care aveau să pustiască Sanctuarul și oștirea.”

Din aceasta este evident că „jertfa necurmată” nu poate avea nicio referire la închinarea iudaică, la care a fost aplicată de opinia mai veche și mai răspândită; iar acest lucru este și mai evident din considerentul că, dacă aceste perioade, luate fie literal, fie figurat, sunt datate de la vreo desființare a acestei închinări, ele nu ne conduc la niciun eveniment, oricare ar fi el, vrednic de a fi remarcat.

„Jertfa necurmată și urâciunea, așadar, sunt două puteri pustiitoare care urmau să asuprească biserica: putem noi să stabilim care sunt aceste puteri? Nu avem decât să adoptăm metoda de raționare a lui William Miller în această privință, pentru a ajunge la aceeași concluzie ca și el. El spune:”

„—Am citit mai departe și nu am putut găsi niciun alt caz în care [jertfa necurmată] să fie întâlnită decât în Daniel. Atunci [cu ajutorul unei concordanțe] am luat acele cuvinte care stăteau în legătură cu ea: —a lua;’ —el va îndepărta jertfa necurmată;’ —de la vremea când jertfa necurmată va fi îndepărtată;’ etc. Am citit mai departe și am crezut că nu voi găsi nicio lumină asupra textului. În cele din urmă am ajuns la 2 Tesaloniceni 2:7, 8: —Căci taina fărădelegii lucrează deja; numai cel ce oprește acum va opri până când va fi luat din cale, și atunci va fi descoperit acel nelegiuit.’ etc. Și când am ajuns la acel text, o, cât de limpede și de slăvit s-a arătat adevărul! Iată-! Aceasta este —jertfa necurmată!’ Ei bine, acum, ce înțelege Pavel prin —cel ce oprește acum’ sau împiedică? Prin —Omul Fărădelegii’ și —nelegiuitul’ se înțelege papalitatea. Ei bine, ce este aceea care împiedică papalitatea să fie descoperită? De ce, este păgânismul. Ei bine, atunci, —jertfa necurmată’ trebuie să însemne păgânismul.’+”

Vedem din Daniel 8 că cornul cel mic, care a urmat țapului, sau imperiului grec, este acela care înlătură „necurmată”; și el este singura putere adusă în atenție după împărțirea împărăției lui Alexandru și până la vremea când Sanctuarul urma să fie curățit, la sfârșitul celor 2300 de zile. Acest corn mic, în locul său potrivit, l-am arătat a fi Roma luată ca o unitate, corespunzând cu a patra împărăție din celelalte viziuni ale lui Daniel. Acum, este un fapt că în puterea romană a avut loc o schimbare de la păgânism la papalitate. Păgânismul, din zilele împăraților asirieni și până la vremea transformării sale în papism, fusese necurmată, sau, așa cum redă Profesorul Whiting, „pustiirea continuă”, prin care Satana se ridicase împotriva cauzei lui Iehova. În

preoții săi, în altarele sale și în jertfele sale, el purta o asemănare cu forma levitică a închinării aduse lui Iehova; dar când forma levitică a cedat locul formei creștine de închinare, Satana, pentru a se împotrivi cu succes lucrării, trebuia să-și schimbe și el forma de împotrivire; de aici, templele, altarele și statuile păgânismului sunt botezate în blasfemiile papismului.

„Dar despre necurmatul, păgânismul, se spune în profeție că are un sanctuar, iar locul sanctuarului său urma să fie doborât. Că un sanctuar este adesea asociat cu idolatria și păgânismul, ca loc al devoțiunii și închinării sale, este evident din următoarele Scripturi: Isaia 16:12; Amos 7:9, 13, margine. Ezechiel 28:18. Cu privire la sanctuarul necurmatului din Daniel 8, oferim următorul pasaj de la Apolos Hale:*

„—Ce se poate înțelege prin —sanctuarul” păgânismului? Păgânismul, și eroarea de orice fel, își au sanctuarele lor, tot așa cum le are și adevărul. Acestea sunt templele sau azilurile consacrate slujirii lor. Se poate, așadar, presupune că aici se vorbește despre vreun templu anume și vestit al păgânismului. Care dintre numeroasele sale temple renumite ar putea fi acesta? Unul dintre cele mai magnifice exemple de arhitectură clasică se numește Panteonul. Numele său înseamnă —templul sau azilul tuturor zeilor”. Locul unde se află este Roma.+ Idolii neamurilor cucerite de romani erau depuși cu solemnitate într-o nișă sau într-un compartiment al acestui templu și, în multe cazuri, deveneau obiecte de închinare chiar pentru romanii înșiși. Am putea găsi un templu al păgânismului care să fie mai izbitor —sanctuarul său”?”

„Stabilind acum că jertfa necurmată este păgânismul, iar nelegiuirea pustiirii, sau —urâciunea care pustiește’, este Papalitatea, și că sanctuarul deosebit al păgânismului era Panteonul, iar —locul’ așezării sale era Roma, cercetăm mai departe.

„1. A fost păgânismul — „îndepărtat” — de puterea civilă romană? Considerăm că următoarea afirmație a unui fapt important și bine-cunoscut din istoria bisericii și a lumii răspunde profeției. Ea se referă la Constantin, primul împărat creștin, și spune:”

—Primul său act de guvernare a fost trimiterea unui edict în întregul imperiu, îndemnându-și supușii să îmbrățișeze creștinismul.”++

„2. A fost Roma cetatea sau locul sanctuarului său, (Panteonul,) doborât prin autoritatea Statului? Următorul extras răspunde:”

„—Moartea celui din urmă rival al lui Constantin pecetluisese pacea imperiului. Roma era încă o dată regina necontestată a națiunilor. Dar, în acel ceas de înălțare și strălucire, ea fusese ridicată până la marginea unei prăpăstii. Următorul ei pas avea să fie în jos și fără întoarcere. Schimbarea sediului guvernării la Constantinopol încă îl nedumerește pe istoric. A fost un act în opoziție directă cu întregul curs al vechilor și onorabilelor prejudecăți ale spiritului roman. Nu a fost lucrarea vreunui asiatic dedat luxului, închinat desfătărilor obiceiurilor și climatelor răsăritene, ci a unui cuceritor de fier, născut în apus și disprețuitor, asemenea tuturor romanilor, față de deprinderile orientalilor; a fost lucrarea unui politician pătrunzător, și totuși era, în gradul cel mai vădit, lipsită de înțelepciune politică. Și totuși Constantin a părăsit Roma, marea citadelă și tron al cezarilor, pentru un colț obscur al Traciei și a cheltuit ceea ce rămânea din viața lui viguroasă și ambițioasă în dubla trudă de a ridica o colonie la rangul de capitală a imperiului său și de a coborî

capitala la onorurile slabe și puterea umilită ale unei colonii.”*

Această consemnare din pana istoricului este prea limpede pentru a avea nevoie de comentariu. Locul sanctuarului Său a fost doborât, spune profeția; iar după o expunere a faptelor precum cea de mai sus, chiar și cei mai exigenți în interpretarea profetică trebuie să fie satisfăcuți de aplicarea ei.

„De la vremea când jertfa necurmată va fi îndepărtată și va fi așezată urâciunea care pustiește vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile.” Având înaintea noastră faptele că „necurmata” este păgânismul, că urâciunea care pustiește este Papalitatea, că în puterea romană a avut loc o schimbare de la cea dintâi la cea din urmă și aceasta prin autoritatea statului, nu ne rămâne decât să cercetăm mai departe când a avut loc aceasta într-un mod care să împlinească profeția; căci, dacă putem stabili acest lucru, avem punctul de plecare de la care trebuie date perioadele profetice din textul aflat înaintea noastră. Prin urmare,

„3. Când a avut loc evenimentul la care se referă profeția? Să se observe că întrebarea nu este când au fost sfinții dați în mâinile Papalității, ci când schimbarea religiei de la păgânism la Papalitate fusese dusă atât de departe încât cea din urmă să devină religia națională și să fie adusă într-o stare care să-i permită să-și înceapă cariera. Aceasta, asemenea tuturor celorlalte mari revoluții, nu a fost lucrarea unei clipe. Lucrările ei incipiente se manifestaseră cu mult înainte. Pavel a spus că încă din vremea lui taina fărădelegii, Omul Păcatului, „urâciunea pustiirii”, era deja la lucru. Și în lumina acestei Scripturi trebuie să înțelegem cuvintele Domnului nostru din Matei 24:15, cu privire la urâciunea pustiirii, unde El face o trimitere evidentă la Daniel 9:27. Căci, deși păgânismul nu făcuse loc Papalității în anul 70, când Ierusalimul a fost distrus de romani, înțelegem totuși că puterea care s-a arătat atunci, modificată oarecum în nume și formă, era chiar puterea care avea să-i istovească pe sfinți, ca urâciunea pustiirii, și să pustiască biserica Celui Preaînalt.”

„Până la vremea convertirii lui Clovis, regele Franței, care a avut loc în anul 496, francezii și celelalte neamuri ale Romei apusene erau păgâne; dar, după acel eveniment, eforturile de a-i converti pe idolatri la Hristos au fost încununat de un mare succes. Se spune că convertirea lui Clovis a dat naștere obiceiului de a-i adresa monarhului francez titlurile de Prea Creștina Sa Majestate și Fiul cel Mai Vârstnic al Bisericii.+ Între acel timp și anul 508 d.Hr., prin „alianțe”, „capitulări” și cuceriri, „Avboricii”, „garnizoanele romane din Apus”, Bretania, burgunzii și vizigoții au fost aduși în supunere.”++

—Păgânismul din Imperiul Roman de Apus, deși fără îndoială a întârziat progresul credinței creștine, mai ales în acele națiuni care erau tulburate, ca în cazul Angliei, de incursiunile clanurilor barbare, care au rămas idolatre, de acum înainte nu mai avea puterea, chiar dacă ar fi avut dispoziția, de a suprima credința catolică sau de a împiedica uzurpările Pontifului Roman.

„Din acel timp, abominația papală a fost triumfătoare, în ceea ce privește păgânismul. Luptele ei viitoare au fost cu celelalte secte creștine, care erau întotdeauna tratate ca eretice; și cu prinții care erau întotdeauna tratați ca răzvrățiți sau ca dezbinători ai trupului lui Hristos. Puterile de seamă ale Europei au renunțat la atașamentul lor față de păgânism numai pentru a-i perpetua abominațiile

într-o altă formă; căci păgânismul avea nevoie doar să fie botezat pentru a deveni creștin în sens catolic; iar când interesele sau răzburarea ministrului său prezidial făceau această cerere, averile și tronurile lor — poate chiar viețile lor — trebuiau așezate pe altar. SS”

* Expunere profetică, Volumul 1, 127.

„+ Istoria Universală a lui Goodrich și Geografia lui Guthrie.”

+ Istoria creștină a lui Mosheim, volumul 1, 132, 133.

„În Anglia, Arthur, primul rege creștin, a întemeiat cultul creștin pe ruinele celui păgân.* Rapin, care pretinde a fi mai exact în cronologia evenimentelor din istoria sa, afirmă că el a fost ales monarh al Britaniei în 508. Cartea 2, 129.

„Care era starea Scaunului Romei în acest timp? — Symmachus a fost Papă din 498 sau 499 până în 514. Pontificatul său s-a remarcat prin aceste împrejurări și evenimente deosebite:

„1. El a părăsit păgânismul când a intrat în biserica Romei.”

2. El și-a găsit calea către scaunul papal, luptându-se cu rivalul său chiar până la vărsare de sânge. Du Pin.

„3. Prin adulația care i se acordă ca succesori al Sfântului Petru.”

„4. Prin excomunicarea împăratului Anastasie.+”

„—Cât de mult,” spune Mosheim, „erau favorabile opiniile unora pretențiilor stăpânitoare ale pontifilor romani se poate lesne imagina dintr-o afirmație a lui Ennodius, acel lingușitor infam și extravagant al lui Symmachus, care era un prelat de faimă îndoielnică. Acest panegirist parazitar, între alte susțineri impertinente, afirma că Pontiful era constituit judecător în locul lui Dumnezeu, pe care Îl reprezenta ca Locțiitor al Celui Preaînalt.”++

„Prin puterea asigurată cauzei catolice în apus, prin aceste succese și prin activitatea vicarilor și a altor agenți ai Scaunului Romei, partida papală din Constantinopol a fost — așezată — într-o poziție care să justifice ostilități deschise în favoarea stăpânului lor de la Roma. În anul 508, vârtejul fanatismului și al războiului civil a măturat, cu foc și sânge, străzile capitalei răsăritene.”

„Gibbon, la anii 508–514, vorbind despre tulburările din Constantinopol, spune — Statuile împăratului au fost sfărâmate, iar persoana sa a fost ascunsă într-o suburbie, până când, la sfârșitul a trei zile, a îndrăznit să implore mila supușilor săi. [Papalitatea este triumfătoare.] Fără diadema sa și în atitudinea unui rugător, Anastasius s-a înfățișat pe tronul circular. Catolicii, înaintea feței lui, au recitat adevăratul Trisaghion; ei s-au bucurat de oferta pe care el a proclamat-o prin glasul unui crainic, de a abdică purpura; au ascultat admonestarea că, întrucât nu toți puteau domni, trebuiau mai întâi să se învoiască asupra alegerii unui suveran; și au acceptat sângele a doi slujitori nepopulari, pe care stăpânul lor, fără ezitare, i-a osândit la lei. Aceste răscoale furioase, dar trecătoare, au fost încurajate de succesul lui Vitalian, care, împreună cu oastea sa de huni și bulgari, în cea mai mare parte idolatri, s-a declarat pe sine apărătorul credinței catolice. În această răzvrătire pioasă, el a depopulat Tracia, a asediat Constantinopolul, a exterminat șaiszeci și cinci de

mii dintre semenii săi creștini, până când a obținut rechemarea episcopilor, satisfacerea Papei și statornicirea conciliului de la Calcedon, un tratat ortodox, semnat fără tragere de inimă de muribundul Anastasius și împlinit cu mai multă credincioșie de unchiul lui Iustinian. Și acesta a fost deznodământul celei dintâi dintre războaiele religioase care au fost purtate în numele și de către ucenicii Dumnezeului Păcii.” SS

„Cu următorul extras din Appollos Hale, încheiem mărturia asupra acestui punct: — Îi invităm acum pe Gamalielii noștri moderni să ia poziție împreună cu noi în locul sanctuarului Păgânismului (pretins din 508 ca „patrimoniul Sf. Petru”). Privim câțiva ani în urmă și Păgânismul grosolan al barbarilor din nord se revarsă asupra imperiului nominal creștin al Romei apusene — triumfând pretutindeni — iar biruințele sale sunt pretutindeni marcate de cea mai sălbatică cruzime. . . . Imperiul cade și este sfărâmat în fragmente. Unul câte unul, stăpânii și conducătorii acestor fragmente își părăsesc păgânismul și mărturisesc credința creștină. În religie, cuceritorii cedează în fața celor cucerțiți. Dar totuși păgânismul este triumfător. Între susținătorii săi se află un cuceritor aspru și plin de succes. (Clovis.) Dar curând și el se pleacă înaintea puterii noii credințe și devine campionul ei. El este încă triumfător, dar, ca erou și cuceritor, atinge zenitul în punctul pe care îl ocupăm, anul 508 d.Hr.

—În același an sau în apropierea lui, ultima subdiviziune importantă a imperiului căzut este creștinizată în mod public și prin încoronarea monarhului său triumfător.

„—Pontiful pentru perioada în care ne aflăm este un păgân convertit de curând. Lupta sângeroasă care l-a așezat pe scaun a fost hotărâtă prin intervenția unui rege arian. I se pleacă și este salutat ca ocupând —locul lui Dumnezeu pe pământ.’ Senatul este într-atât sub puterea lui, încât, la simpla bănuială că interesele Scaunului Romei o cer, ei îl excomunică pe împărat. . . . În 508, mina este aprinsă sub tronul Imperiului de Răsărit. Urmarea confuziei și a luptei pe care aceasta le provoacă este umilirea stăpânului său de drept. Acum, întrebarea este: la ce timp a fost păgânismul atât de mult suprimat, încât să facă loc înlocuitorului și succesorului său, urâciunea papală? Când a fost această urâciune așezată într-o poziție din care să-și înceapă cariera de blasfemie și sânge? Există vreo altă dată pentru „așezarea” sau „ridicarea” ei în locul păgânismului, în afară de 508? Dacă vrăjitoarea misterioasă nu și-a adus încă toate victimele sub puterea ei, și-a luat totuși poziția, iar unele s-au predat fascinației ei.”

„Ceialți sunt, în cele din urmă, supuși — și împărați, și popoare, și mulțimi, și neamuri, și limbi” — sunt aduși sub vraja care îi pregătește ca, chiar în timp ce sunt „îmbătați de sângele martirilor lui Isus”, să „creadă că aduc lui Dumnezeu slujbă” și să-și închipuie că sunt favoriții exclusivi ai cerului, în vreme ce devin o pradă mai ușoară și mai bogată pentru osânda iadului.”*

Avem data. „Jertfa necurmată” a fost îndepărtată, iar urâciunea care pustiește a fost așezată în anul 508. Sototind de la acest punct, cele 1290 de zile sau ani se încheie în 1798, când, după cum s-a arătat deja, puterea civilă a fost smulsă Papei de brațul lui Buonaparte. Cele 1335 de zile ne aduc cu 45 de ani deplini dincoace de acel eveniment.

„Dar unii ar putea spune: Cum se face că faceți perioadele să se încheie în trecut? Nu spune oare că Daniel trebuie să se odihnească și să stea în partea sa de moștenire la sfârșitul zilelor? Desigur; și

noi credem aceasta. Dar ce înseamnă pentru Daniel să stea în partea sa de moștenire? Acest punct va fi luat în considerare când vom ajunge la explicarea trecerii timpului și la examinarea evenimentelor care au avut într-adevăr loc la sfârșitul zilelor. Între timp, aruncăm aici ancora până peste încă o săptămână.” Review and Herald, 28 ianuarie 1858.

Erorile și pericolele lui Prescott și Daniells; cetățile care trebuie lucrate

(A. G. Daniells a fost ales președinte al Conferinței Generale în 1901. Aceasta sugerează că acest document a fost scris în 1910, o perioadă în care doamna White era foarte preocupată de neglijarea orașelor de către Daniells și de implicarea lui în controversa cu privire la „Neconținutul”.)

Acum, recent, Steve Wohlberg spunea că nu trebuie să adopte o poziție cu privire la „Necurmatul”, deoarece Ellen White nu a avut niciodată o poziție cu privire la „Necurmatul”, iar dacă este suficient de bine ca profetesa să adopte această poziție, este suficient de bine și pentru el.

Ei bine, Ellen White a avut într-adevăr o poziție cu privire la „Neconținutul”. Ea a spus că milleriții aveau concepția corectă despre acesta și a înțeles că era păgânismul. Ea a înțeles că, atunci când păgânismul a fost înlăturat, au început cei 1335; și a înțeles că alte concepții decât aceasta nu produceau decât întuneric și confuzie.

Și singurul lucru pe care îl puteți demonstra din istoria anului 1850 că a fost într-adevăr izolat ca aducând întuneric și confuzie este concepția lui Crosier potrivit căreia „Necurmatul” reprezenta slujirea lui Hristos în Sanctuar; astfel, cred că ea avea o înțelegere a ceea ce era „Necurmatul”, nu numai a ceea ce era, ci și a ceea ce reprezenta, deoarece, dacă părăseai acea poziție, intrai în întuneric și confuzie.

Dar, în 1910, Ellen White i-a mustrat, de asemenea, pe președintele Conferinței Generale și pe W. W. Prescott pentru promovarea aceleiași concepții ca a lui Crosier.

Și niciun istoric nu va susține că Prescott și Willie White și A. G. Daniells, atunci când susțineau teoria despre „Necurmatul”, susțineau ideea că „Neconținutul” reprezenta lucrarea lui Hristos în Sanctuar. Toată lumea știe aceasta.

Dar aveți aici întregul articol din Manuscript Releases, volumul 20.

Când a fost publicat? Ei bine, a fost publicat în 1988; așadar, este disponibil pentru a fi luat în considerare de către studenții adventismului în 1988.

Când au stabilit Willie White, Prescott și Daniells perspectiva falsă asupra „Necurmatei” în adventism? Între 1919 și 1931 și-au împlinit ei lucrarea. Până în 1931, uitați de aceasta!! Adventismul avea să învețe că „Neconținutul” reprezintă lucrarea de slujire a lui Hristos în Sanctuar, deoarece au acceptat interpretarea Scripturilor care provine din protestantismul apostat și din catolicism. Și, din acest punct înainte, „Neconținutul” este identificată drept lucrarea de slujire a lui Hristos în Sanctuar.

Vai, există unele glasuri care se opun acestui lucru și care știu mai bine, însă de atunci încoace curentul s-a schimbat cu totul.

Și apoi, în 1988, Ellen White Estate ne pune la dispoziție această declarație din 1910, chiar în vremea când subiectul „Daily” era agitat de Prescott, Daniells și Willie White.

În această etapă a experienței noastre, nu trebuie să ne lăsăm mintea abătută de la lumina specială care ne-a fost dată [nouă] spre a fi luată în considerare la adunarea importantă a conferinței noastre. Și acolo era fratele Daniells, a cărui minte era lucrată de vrăjmaș;

Ce înseamnă aceasta? Ce înseamnă că vrăjmașul îți lucrează mintea? Înseamnă că Duhul Sfânt nu îți lucrează mintea.

„...și mintea dumneavoastră și mintea fratelui prezbiter Prescott erau influențate de îngerii care au fost izgoniți din cer...”

„Lucrarea lui Satana a fost aceea de a vă abate mințile, astfel încât să fie introduse iote și frânturi de literă pe care Domnul nu v-a inspirat să le introduceți. Ele nu erau esențiale. Dar aceasta însemna mult pentru cauza adevărului. Iar ideile minților voastre, dacă ați putea fi abătuți spre iote sau frânturi de literă, sunt o lucrare născocită de Satana. Presupuneți că a îndrepta lucruri mărunte în cărțile scrise ar însemna să faceți o mare lucrare. Dar mi s-a poruncit: Tăcerea este elocvență.”

Ei doreau să intre în cartea lui Uriah Smith, *Thoughts on Daniel and Revelation*, și să înlăture ceea ce el a spus despre „Jertfa necurmată”, anume că era păgânismul. De aceea, în această perioadă de timp, unul dintre bărbații care luptă împotriva lui Willie White, Prescott și Daniells este un om numit Larry Smith.

Cine este Larry Smith? Acesta este fiul lui Uriah și știe ce vor ei să facă, iar el stă alături de tatăl său: „Jertfa necurmată” este păgânismul.

„Trebuie să spun: încetați să mai căutați defecte. Dacă acest scop al diavolului ar putea fi dus la îndeplinire, atunci vi se pare că lucrarea voastră ar fi socotită ca fiind cât se poate de minunată în concepție. Acesta a fost planul vrăjmașului: să aducă toate trăsăturile presupus criticabile acolo unde nu toate categoriile de minți erau de acord.”

„Și atunci ce? Tocmai lucrarea care îi place diavolului ar ajunge să se împlinească. Celor din afară li s-ar oferi o reprezentare a credinței noastre nu așa cum este ea, ci exact ceea ce le-ar conveni, care ar dezvolta trăsături de caracter ce ar”

să facă ce? „să provoace mare confuzie.”

Au fost adoptate și alte concepții despre Jertfa necurmată, care aduc confuzie și întuneric.

„și să folosească momentele de aur care ar trebui întrebuințate cu zel pentru a aduce marea solie înaintea poporului. Prezentările asupra oricărui subiect asupra căruia am lucrat nu s-ar putea armoniza toate, iar rezultatul ar fi să se producă confuzie în mintea credincioșilor și a necredincioșilor. Acesta este chiar lucrul pe care Satana plănuise să aibă loc — orice ar putea fi amplificat ca o neînțelegere.”

Cu voia Domnului, când vom începe să dovedim aceste doctrine din studiul nostru biblic, vom privi la Ezechiel 28; deoarece în Ezechiel 28 este identificată chiar rădăcina „Necurmatei”. Ezechiel 28 este despre înălțarea lui Lucifer, iar ea marchează acest lucru; deoarece, în timp ce încercau să spună că „Neconținută” reprezintă lucrarea lui Hristos în Sanctuar, nu numai că respingeau adevărata înțelegere a „Necurmatei”, un simbol al autoînălțării, ci manifestau tocmai această autoînălțare în propria lor experiență. Ea subliniază că ei aveau să aducă confuzie în rândurile noastre.

„Acum, iată o mare lucrare, în care duhurile străine își pot avea rolul. Dar Domnul are o lucrare de împlinit pentru a salva sufletele care pier; iar locurile în care Satana, deghizat, s-ar putea strecura, aducând confuzie în rândurile noastre, le va ocupa în chip desăvârșit, și toate acele mici deosebiri vor deveni amplificate, proeminente. ”

Și ce înseamnă: „Și mi s-a arătat”? Dumnezeu i-a spus aceasta în mod specific.

„Și mi s-a arătat de la început că Domnul nu le dăduse nici bătrânului Daniells, nici bătrânului Prescott povara acestei lucrări. Să fie aduse vicleniile lui Satana, să fie acest „Necurmat” o chestiune atât de mare încât să fie introdusă spre a tulbura mințile și a împiedica înaintarea lucrării în această perioadă importantă de timp? Nu ar trebui să fie, orice ar fi. Acest subiect nu ar trebui introdus.”

Sora White a înțeles „Jertfa necurmată” și a înțeles că învățătura potrivit căreia „Jertfa necurmată” ar fi lucrarea lui Hristos în Sanctuar este ceva ce a venit de la îngeri care au fost izgoniți din Cer și că aceasta nu aduce decât confuzie și întuneric; și ea cunoștea poziția pionierilor, potrivit căreia „Jertfa necurmată” reprezenta păgânismul și că, atunci când „Jertfa necurmată” a fost îndepărtată, a început profetația de timp a celor 1335 de ani. Ea știa lucrul acesta. Ea cunoștea diferența, indiferent ce vor acești oameni să spună.

„Nu ar trebui nicidecum, orice s-ar întâmpla. Acest subiect nu trebuie introdus, căci duhul care ar fi adus ar fi unul de interdicție, iar Lucifer urmărește fiecare mișcare. Agențiile satanice și-ar începe lucrarea și s-ar aduce confuzie în rândurile noastre. Nu aveți nicio chemare să căutați deosebirea de opinie care nu este o chestiune de încercare; dar tăcerea voastră este elocventă. Am înaintea mea întreaga chestiune în mod cu totul limpede. Dacă diavolul ar putea implica pe vreunul dintre ai noștri în aceste subiecte, așa cum și-a propus să facă, cauza lui Satana ar triumfa. Acum lucrarea trebuie începută fără întârziere și să nu fie exprimată nicio [deosebire] de opinie.”

Satana i-ar inspira pe acei bărbați care au ieșit dintre noi să se unească cu îngerii răi și să întârzie lucrarea noastră prin chestiuni neînsemnate; și ce bucurie [ar fi] în tabăra vrăjmașului. Strângeți-vă împreună, strângeți-vă împreună. Fie ca orice deosebire să fie îngropată. Lucrarea noastră acum este să ne consacram toate puterile fizice și toată energia nervilor creierului pentru a îndepărta aceste deosebiri din cale și pentru ca toți să fie în armonie. Dacă lui Satana, cu marea lui înțelepciune nesfârșită, i s-ar îngădui să capete cea mai mică stăpânire, [el s-ar bucura].

Acum, când am văzut cum lucrați, mintea mea a cuprins întreaga situație și urmările care ar rezulta dacă ați merge mai departe și ați da părților care ne-au părăsit cea mai mică ocazie de a aduce confuzie în rândurile noastre. Lipsa voastră de înțelepciune ar fi tocmai ceea ce și-ar dori Satana. Proclamația voastră zgomotoasă nu a fost sub inspirația Duhului Sfânt. Am fost instruită să vă spun că găsirea de cusururi în scrierile unor bărbați care au fost călăuziți de Dumnezeu nu este inspirată de Dumnezeu. Iar dacă aceasta este înțelepciunea pe care fratele Daniells ar da-o poporului, să nu i se dea nicidecum o poziție oficială, căci el nu poate judeca de la cauză la efect. Tăcerea voastră cu privire la acest subiect este înțelepciunea voastră. Acum, orice lucru de felul găsirii de cusururi în publicațiile unor bărbați care nu mai sunt în viață nu este lucrarea pe care Dumnezeu i-a dat-o vreunui dintre voi s-o facă. Căci, dacă acești bărbați — frații Daniells și Prescott — ar fi urmat îndrumările date în lucrarea pentru orașe, ar fi fost mulți, foarte mulți, convinși de adevăr și convertiți, oameni capabili care [acum] sunt în poziții unde nu vor mai fi ajunși niciodată.

„Întreaga lume trebuie privită ca o singură mare familie. Și, când aveți un asemenea izvor de cunoaștere din care să scoateți, de ce ați lăsat lumea să piară ani de zile, având mărturiile date de Domnul nostru Isus Hristos? Adevărata religie ne învață să privim pe fiecare bărbat și fiecare femeie ca pe o persoană căreia îi putem face bine.

„Aceasta a fost tipărită de mulți ani: —O minte echilibrată”, mărturie către fratele Andrews. Mintea poate fi cultivată spre a deveni o putere de a ști când să vorbească și ce poveri să ia asupra sa și să poarte, căci Hristos este Învățătorul tău. Și m-am temut foarte mult pentru tine [când te-am văzut] înălțându-ți propria înțelepciune și urmând o cale menită să aducă deosebiri de păreri. Domnul cheamă oameni înțelepți, care știu să tacă atunci când aceasta [este] înțelepciune pentru ei. Dacă ai vrea să fii un om deplin, ai nevoie de sfințire prin Isus Hristos. Acum este tocmai începută o lucrare și să se vadă înțelepciune în fiecare slujitor, în fiecare președinte de conferință. Dar iată, era o lucrare de care trebuia să te apuci cu ani în urmă, acolo unde era nevoie de tine să-ți ridici glasul chiar pentru această lucrare. Hristos a dat întregului Său popor îndrumări speciale cu privire la ceea ce trebuie să facă și la lucrurile pe care nu trebuie să le facă. Și ne-a mai rămas puțin timp pentru a împlini neprihănirea Domnului. Poți înțelege calea Domnului. Am văzut scopul tău de a conduce lucrurile după propria ta planuire după ce ai fost pus ca președinte. Te gândești că vei face lucruri minunate, care ar fi fost o lucrare pe care Dumnezeu nu o puse în mâinile tale să o faci. Acum, lucrarea ta nu este să asuprești, ci să înlături orice povară cu puțință, dacă Domnul te-a primit să slujești. Dar ai dat foarte de timpuriu dovezi că înțelepciunea și judecata sfințită nu s-au manifestat în tine. Ai făcut să izbucnească lucruri care nu aveau să fie primite decât dacă Domnul ar fi dat lumină.”

Mi s-a dat învățătură că nu trebuiau făcute asemenea mișcări pripite, cum ar fi alegerea dumneavoastră ca președinte al conferinței încă pentru un an. Dar Domnul interzice orice alte asemenea hotărâri pripite până când chestiunea va fi adusă înaintea Domnului în rugăciune; iar, de vreme ce v-a venit solia că lucrarea Domnului care apasă asupra președintelui este o răspundere dintre cele mai solemne, nu aveți niciun drept moral să izbucniți așa cum ați făcut asupra subiectului „Daily”-ului și să presupuneți că influența dumneavoastră va hotărî chestiunea. Era acolo fratele Haskell, care a purtat răspunderile grele, și este fratele Irwin și mai sunt câțiva bărbați pe care i-aș putea aminti, care poartă răspunderile grele.

„Unde a fost respectul vostru pentru bărbații în vârstă? Ce autoritate ați fi putut exercita fără a-i lua cu voi pe toți bărbații răspunzători ca să cântărească lucrul? Dar să cercetăm acum chestiunea. Trebuie acum să reanalizăm dacă este judecata Domnului, în fața lucrării care a fost neglijată, să vă arătați zelul de a duce lucrarea încă un an. Dacă ar fi să duceți lucrarea încă un an, cu ajutorul care se va uni cu voi, ar trebui să aibă loc o schimbare în voi și în fratele Prescott. Și smeriți-vă propriile inimi înaintea lui Dumnezeu. Domnul va trebui să vadă în voi dovada unei experiențe diferite, căci dacă au existat vreodată oameni care să aibă nevoie să fie reconvertiți în clipa de față, aceștia sunt fratele Daniells și fratele Prescott.”

„Ar trebui să fie aleși șapte bărbați care să fie oameni ai înțelepciunii și care, prin lucrarea harului lui Dumnezeu, să dea dovadă de o reconvertire. Căci orice bărbați care sunt atât de orbiți încât nu pot judeca de la cauză la efect, încât i-ar nesocoti pe bărbații care au purtat răspunderile lucrării și pe acești președinți de conferințe, [astfel încât] bărbații [care] poartă lucrarea timp de peste doi ani să fie trecuți cu vederea și să se producă o consecință atât de impulsivă încât oamenii să neglijeze însăși lucrarea ținută înaintea lor ani de zile — lucrarea în orașe — și să nu se dea, sau să se dea foarte puțină, atenție bătrânilor pentru sfat, ci să proclame lucrurile pe care aleg să le dea poporului, aceasta poartă în sine propria mărturie despre lipsa de siguranță a unor astfel de oameni cărora să li se încredințeze o lucrare atât de mare și de minunată.”

„Hristos nu este mort. El nu va îngădui niciodată ca lucrarea Sa să fie dusă mai departe în acest mod ciudat. Lăsați cărțile în pace. Dacă vreo schimbare este esențială, Dumnezeu va face ca armonia acelei schimbări să fie consecventă, însă, atunci când o solie a fost încredințată unor oameni cu marile răspunderi implicate, [Dumnezeu] cere credincioșie care lucrează prin iubire și curățește sufletul. Frații Daniells și Prescott au amândoi nevoie de reconvertire. A intrat o lucrare ciudată și nu este în armonie cu lucrarea pe care Hristos a venit în lumea noastră s-o facă; și toți cei care sunt cu adevărat convertiți vor face lucrările lui Hristos.”

„Noi toți trebuie să împlinim lucrarea care Îl va slăvi pe Tatăl. Am ajuns la criză — fie să ne conformăm caracterului lui Isus Hristos chiar în acest timp de pregătire, fie să nu încercăm [aceasta]. Frate Daniells, [nu aveți] libertatea de a vă face glasul auzit de sus, așa cum ați făcut în împrejurări asemănătoare. Și înțelegeți că președintele unei conferințe nu este un conducător absolut. El lucrează în legătură cu oamenii înțelepți care ocupă poziția de președinți, pe care Dumnezeu i-a acceptat. El nu are libertatea de a se amesteca în scrierile din cărțile tipărite ieșite de sub pana aceluia pe care Dumnezeu i-a acceptat. Lor nu li se mai îngăduie să stăpânească, dacă nu vor manifesta mai puțin din puterea de a conduce și de a domina. Criza a venit, căci Dumnezeu va fi dezonorat.”

„Cum privește Domnul cetățile nelucrate? Hristos este în cer. Acum recunoașterea Lui trebuie să fie aceasta: —Nu există stăpânire împărătească. Și acum este criza acestei lumi. Acum Eu sunt Puterea de a salva sau de a nimici. Acum este timpul când destinul tuturor este în mâinile Mele. Mi-am dat viața pentru a salva lumea. Și „Eu, dacă voi fi înălțat”, harul mântuitor pe care îl voi împărtăși va dovedi că toți cei ce vor fi modelați după asemănarea divină și vor fi una cu Mine vor lucra așa cum lucrez Eu, cu puterea Mea de har răscumpărător.” Oricine voiește, [să se] prindă împreună cu frații săi de a face lucrarea care le-a fost dată să o facă

atunci când se află în locuri de răspundere, sub îndrumarea pe care o dă Domnul, și să caute cu cea mai mare stăruință să lucreze în deplină armonie cu Acela care a iubit atât de mult lumea încât Și-a dat viața ca jertfă deplină pentru salvarea lumii. Vorbesc slujitorilor noștri, ca atunci când intră în lucrarea din cetățile noastre să însoțească slujirea Cuvântului o sacralitate calmă. Nu putem face impresia cuvenită asupra minții oamenilor dacă noi . . . [Treimea de jos a acestei pagini a fost lăsată goală.]”

Copiez din Jurnalul meu. Adevărul așa cum este el în Isus — vorbiți-l, rugați-vă pentru el, credeți fiecare cuvânt al lui în simplitatea sa. Ce ați câștiga dacă greșelile ar fi aduse înaintea oamenilor care s-au depărtat de credință și au luat aminte la duhuri amăgitoare, oameni care nu cu mult timp în urmă au fost împreună cu noi în credință? Veți sta de partea diavolului? Îndreptați-vă atenția spre câmpurile nelucrate. O lucrare mondială stă înaintea noastră. Mi-au fost date reprezentări cu privire la John Kellogg.

„Un personaj foarte atrăgător reprezenta ideile argumentelor înșelător de plauzibile pe care le prezenta, sentimente deosebite de adevărul autentic al Bibliei. Iar cei care flămânzeau și însetau după ceva nou înaintau idei [atât de plauzibile], încât fratele Prescott era într-o mare primejdie. Fratele Daniells era într-o mare primejdie [de a] ajunge cuprins de o amăgire, și anume că, dacă aceste sentimente ar putea fi rostite pretutindeni, ar fi ca o lume nouă.”

„Da, ar fi fost așa, dar, în timp ce mintea lor era astfel absorbită, mi s-a arătat că fratele Daniells și fratele Prescott împloteau în experiența lor sentimente cu o înfățișare spiritual[istă] și îi atrăgeau pe oamenii noștri către sentimente frumoase care ar înșela, dacă ar fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.”

Cei foarte aleși nu vor fi înșelați, dar vor fi oameni care stau alături de cei foarte aleși și care vor fi înșelați. Cei foarte aleși sunt fecioarele înțelepte. Fecioarele neînțelepte vor fi înșelate, nu-i așa?

Și, pe măsură ce fecioarele înțelepte din această perioadă de timp, când ispita este acolo spre a-i înșela chiar și pe cei aleși, primesc revărsarea Duhului Sfânt, ce primesc fecioarele neînțelepte? Lucrarea de amăgire puternică din 2 Tesaloniceni. Vom trata și aceasta, de asemenea, în legătură cu Zilnicul.

—„Își țeseau în experiența lor sentimente cu o aparență spiritual[istă] și îi atrăgeau pe ai noștri spre sentimente frumoase care ar înșela, dacă ar fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.”

Care este esența ultimă a spiritismului?

Când este vorba despre istoria regelui Saul, ce a spus Samuel? „Răzvrătirea este ca vrăjitoria.” Răzvrătirea este vrăjitorie.

Unde ajunge Saul?

DIN AUDIENȚĂ: Cu vrăjitoarea din Endor.

Cu vrăjitoarea din En-Dor.

Ce anume a făcut regele Saul pentru a produce acest șir de evenimente care îl conduce la vrăjitoarea din En-Dor? El și-a pus cuvântul mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. I se spusese ce trebuia să facă, dar el a mers înainte și a făcut ce a vrut să facă.

Esența ultimă a spiritismului este să-ți pui propriul cuvânt mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. De acolo începe totul. Aceasta este vrăjitorie.

Vrăjitoria înseamnă a identifica felul în care Satana te aduce sub influența lui. Felul în care te vrăjește este un termen magic care ține de înșelarea magică.

Când ești vrăjit, cine este primul care ajunge vrăjit? Vrăjitorul. Totul începe atunci când îmi așez cuvântul meu mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este vrăjitorie, aceasta este răzvrătire, iar eu sunt acela care a ajuns vrăjit. Și aceasta este ceea ce li s-a întâmplat lui Daniells și Prescott.

Și ce sentimente încercau Daniells și Prescott să introducă atunci când se petrecea aceasta? O concepție greșită despre „Jertfa necurmată”.

Și care este adevărata înțelegere a „Neconținutului”? Este aceea că el este păgânismul, iar păgânismul este religia înălțării de sine. Este o religie care a început în curțile Cerului atunci când Satana, când Satana, și-a pus cuvântul mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu și a introdus în istoria omenirii taina fărădelegii.

Taina fărădelegii este lucrarea lui Satana de a ne vrăji. Este lucrarea lui Satana de a ne determina să punem cuvântul nostru sau cuvântul lui mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu.

Îmi urmăriți gândul?

Căutați „iniquity”. Va defini „iniquity” în Concordanța lui Strong. Iar când coborâți până la cuvântul-rădăcină, care este cuvântul-rădăcină pentru „iniquity”? Alpha, alpha. Aceasta este apostazia Alpha.

Când promovau Daniells și Prescott această concepție nesăbuită? În perioada Alfa a apostaziei.

Așadar, nu scăpați din vedere ceea ce spune aici Sora White despre înșelarea chiar și a celor aleși și despre citirea lui Ezechiel 28. Ea știa ce se petrecea. Ea știa că această chestiune a „Necurmatei” nu este doar greșită din punct de vedere doctrinar, ci le cere acelor care urmează să propovăduiască concepția greșită despre „Neconținut” să-și așeze cuvântul lor deasupra Cuvântului lui Dumnezeu și îi pune în poziția în care sunt vrăjiți; și, prin urmare, ei sunt o unealtă în mâna lui Satana pentru a-i vrăji pe alții prin răzvrătirea lor.

Trebuie să consemnez cu pana mea [faptul] că acești frați aveau să vadă defecte în ideile lor amăgitoare, care aveau să arunce adevărul într-o stare de nesiguranță; și [totuși] ei [aveau să] se înfățișeze ca [și cum ar fi avut] o mare discernere spirituală. Acum trebuie să le spun [că], atunci când mi-a fost arătat acest lucru,

Oamenii spun: „Oh, Ellen White, ea nu are nicio poziție cu privire la «Jertfa necurmată».”

„când mi-a fost arătat acest lucru, când fratele Daniells își ridică glasul ca o trâmbiță în susținerea ideilor sale despre „Necurmata”, mi-au fost prezentate urmările de mai târziu. Poporul nostru ajungea în confuzie. Am văzut rezultatul, și apoi mi-au fost date avertizări că, dacă fratele Daniells, fără a ține seama de consecințe, avea să fie astfel stăpânit de această impresie și să se lase să creadă că se afla sub inspirația lui Dumnezeu,”

Aceasta este spiritism. El și-a așezat cuvântul mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. El crede că este inspirat de Dumnezeu.

„că, dacă fratele Daniells, fără a ține seama de rezultat, ar fi astfel impresionat și s-ar lăsa să creadă că se află sub inspirația lui Dumnezeu, scepticismul ar fi semănat pretutindeni în rândurile noastre, și am ajunge acolo unde Satana și-ar purta mesajele. Necredința hotărâtă și scepticismul ar fi semănat în mințile omenești, iar recolte ciudate de rău ar lua locul adevărului. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, volumul 20, 17–22.

Culturile străinii ale răului cresc astăzi pretutindeni în adventism.

Ellen White își pune aprobarea asupra înțelegerii Pionierilor cu privire la 2520.

Ellen White își exprimă aprobarea față de înțelegerea Pionierilor potrivit căreia „Neconținutul” din cartea lui Daniel reprezintă păgânismul.